

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

1883

[ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6. — ΔΒΔΕΜ. ΦΡ. 8

ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Επι της Λεωφόρου Πανεπιστημίου, 89.

1883

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΕΤ'

Διαδρομή τετάρτη: Ἐν Ἑλλάδι σφ. 12, 13 καὶ 14. Ἐν Ἀγγλίᾳ σφ. 29, 30. - Ἀποστέλλεται δωρεάν εἰς 400 ἰταλικὰ, 1000 γαλλοὺς καὶ εἰς τὴν ἰσπανίαν - Ἐργαστήριον δι' αὐτὴν: Ἐκτὸς τῆς ἡμέρας. Παναθηναίου 30.

18 Δεκεμβρίου 1883

ΓΑΜΟΣ ΥΨΗΛΗΣ ΠΕΡΙΩΠΗΣ

Σημειώσεις ἐκ τοῦ ἡμερολογίου νεανίδος.

25 Νοεμβρίου 1882, ὥρα τετάρτη.

Σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὰς δέκα ἐπαιδευόμενον μετὴν ἀσάτα 25 τοῦ Βετόβαν, ἔβαν ἀνοίγει ἔξαφνα ἡ θύρα. Ἦτο ἡ μητέρα! Ἡ μητέρα νὰ ἐπιπλήσῃ, ἡ μητέρα νὰ σηκωθῇ εἰς τὰς δέκα! Καὶ ὄχι μόνον ἦταν ἔξυπνη, ὄχι μόνον ἦταν σηκωμένη, ἀλλ' ἦταν κ' ἐνδυμένη ἀπ' τὴν κορυφήν ἕως τὰ πόδια μ' ἓνα ἐπανωφόρι εἰς τὴν βόχιν καὶ τὸ καπέλλο εἰς τὸ κεφάλι.

Δὲν ἐνθυμούμην ποτὲ νὰ εἶδα σηκωμένην τὴν μητέρα ταυούτην ὥραν. Ποτέ της, τὴν Κυριακὴν δὲν προφθαίνει εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐστὴν τὴν λειτουργίαν ποὺ γίνεται εἰς τὴν μίαν, καὶ πρῶτος γελῶσα ἔλεγεν εἰς τὸν λαμπρὸν ἐκείνου ἀββᾶν Μοντᾶλ: « Ἡ ὀρθοκεία μας, πανοσιώτατε, ὅα ἦταν τελειοτάτη ἂν ἐκάμαντε μίαν λειτουργίαν καὶ εἰς τὰς δύο. Ὁ ἀνάβαλαν μίαν ὥραν ἀργότερα τὰς συναυλίας τοῦ Ὁδοῦ. Αὐτὸ ὅα μὰς ἔκαμαν τὸν χειμῶνα νὰ περνοῦμε θαυμασίως Κυριακὰς. »

Ἄμα τὴν εἶδα λοιπὸν τὴν μητέρα τῆς φωνάζω ἐκπληκτος:

— Καλὲ μαμά, ἔξω παρὰ ἀπὸ τώρα;

— Ὁχι, ἔξω ἡμῶν κ' ἐπιστρέφω.

— Ἐξω ἦσουν!

— Ναι, κάπου εἶχα νὰ πάγω σήμερον τὸ πρωὶ. . . Νὰ ταιριάζω μαλλιά διὰ τὸ κέντημά μου. . . Ἐσύρεις ἐκεῖνο τὸ γαλάζιο ποὺ δὲν εὐρίσκειται.

— Καὶ τὸ εὐρηκας;

— Ὁχι. . . ὄχι, ἀλλὰ μοῦδωκαν ὑπόσχεσιν πῶς ὅα τὸ εὐρῶν. . . καὶ ἐλπίζω. . . αὐριον ἢ μεθαύριον τὸ πολὺ. . . νὰ μοῦ τὸ στείλουν δίχως ἄλλο. . .

Ἡ μαμά ἐμπέρδουσε τὰ λόγια της καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ στροφολογίσματα μοῦ εἶπεν ἐπὶ τέλους ἔτι τὸ ἑσπέρας ὅα ὑπάγωμεν εἰς τοῦ Μερσερέ. . . ὅα κάμωμεν ὀλίγη μουσικὴ. . . Ἡ μαμά τὸ εἰξέυρε αὐτὸ τρεῖς ἡμέρας τώρα. . . Ἀλλὰ εἶχε λησμονήσει νὰ μοῦ τὸ εἴπῃ.

Δὲν ἐπιείσθηκα ἠκούσα τί μοῦ ἔλεγεν ἡ μαμά, τὴν ἐξήταξα προσεκτικὰ προσεκτικὰ καὶ ἔλεγα μέσα μου:

— Τι ὅα ποῦν βλα αὐτὰ; Ἐβγήκεν ἔξω ἀπ' τὰ ἔημερώματα, θέλει νὰ ταιριάζῃ μαλλιά, ἀπόψε ὅα ὑπάγωμεν εἰς τὴν μουσικὴν ἑσπερίδα τοῦ Μερσερέ. . . Ἐὰ μπερδουσε τὰ λόγια της ἡ μαμά, τὰ μπερδουσε.

Ἐγὼ δὲν ἔλεγα λέξιν. Ἀφοῦ ἐτελειώσεν ὁ λόγος της ἡ μαμά ἐπροσπηθήθη ὅτι τάχα ὅα ἔβουγε κ' ἔκαμεν ὀλίγα βήματα πρὸς τὴν θύραν, ἀπαράλλακτα ὅπως εἰς τὸ θέατρον, ἀλλ' ἔπειτα ἐγύρισεν ὀπίσω καὶ μοῦ λέγει μετ' ὕψους ὅπως διόλου ἀδιάφορον:

— Καὶ τί φόρεμα λογαριάζεις νὰ βάλῃς ἀπόψε;

— Ἀπόψε; δὲν εἰξέυρω. . . Τὸ κόκκινόν μου φόρεμα. . . ἢ τὸ γαλάζιον ἢ τὸ τριανταφυλλί.

— Ὁχι, ὄχι, τὸ τριανταφυλλί σου. Νὰ βάλῃς τὸ γαλάζιο. Σοῦ πῆγαινε μὲ χαρὰ προχθὲς, εἰς τῆς θείας σου τῆς Κλαρίσσης. . . Κ' ἔπειτα τὸ τριανταφυλλί σου δὲν ἀρέσει τοῦ πατέρα σου, καὶ ἀφοῦ θάλλῃ ἀπόψε μαζί μας εἰς τοῦ Μερσερέ. . .

— Ὁ μπαμπὰς εἰς τοῦ Μερσερέ! . . .

— Καὶ βέβαια.

— Καὶ ζέυρει πῶς ὅα παίξωμε καὶ μουσικὴ;

— Τὸ ζέυρει, ἀλλὰ τί σοῦ φαίνεται παράξενον;

— Τίποτε, μαμά, τίποτε.

Καὶ ἡ μητέρα φεύγει, εἰς τ' ἀληθινὰ τώρα. Μένω μόνη. Καὶ χωρὶς στιγμὴν νὰ διατάσω λέγω μετ' ὅσον μου:

— Πανδρεῖά μου μυρίζε! πρόκειται νὰ με δείξουν εἰς κάποιον, καὶ γι' αὐτὸ ὁ πατέρας ἀναγκάσθηκε νὰ κινήθῃ.

Ὁ μπαμπὰς, ὁ μπαμπάκης, καλὲ, νὰ δεχθῇ νὰ τὸν σύρῃ ἡ μαμά εἰς ἑσπερίδα μετ' ὀλίγη μουσικὴν! . . . Ὁ κόσμος ἐχάλασεν! Ὁ μπαμπὰς ν' ἀποφασίσῃ νὰ τὰ κάμῃ αὐτὸ, ὅποτος τὸ βράδυ τρία πράγματα μανάχα εὐρίσκει ὑποφερτά: τὴν Λέσχην, τὴν Ὀσέρα εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ χοροῦ καὶ τὰ μικρὰ θέατρα; τὰ θέατρα ὅπου πᾶν διὰ νὰ γελάσουν, ὅπου διασκεδάζουν, τὰ θέατρα ὅπου δὲν εἰμπορῶμεν ἡμεῖς, αἱ δεσποινίδες, νὰ πᾶμε, τὰ θέατρα ὅπου ὅα περᾶσω τὴν ζωὴν μου, ὅταν ὑπανδρευθῶ.

Ναι, διὰ νὰ με ἰδῇ κάποιος γίνονται ὅλα

αυτά, είμαι βεβαία. Και τί άνησυχία ή μαμά από τό πρώτ' έως τώρα είνε 'σέ μιá καταστάσι 'σέ μιá κατάστασι, 'σέ μιá κατάστασι! Δέν έβαλε μπουκιά 'ς τό στόμα της. Δέν τήν χωρετ ό τόπος. Έγραψεν εις τήν κυρίαν Μονέλ νά έλθη ή ίδια άπόψε νά με κτενίση. Έπιθεώρησε προσεκτικά τό γαλαζιδόν μου φόρεμα. Με κυτάζει, μ'έξετάζει, με μιάν προσοχήν όλων διόλου ξεχωριστήν. . . Και έβγαλε μία φωνή άπελπιστική άμα άνεκαλύφην ότι τό χαριέστατόν μου πρόσωπον έχάλασε κάπου.

- Τι είν' αυτό που έχεις εκεί; έφώνηζε.
- Που; καλέ μαμά;
- 'Σ τήν άκρη τής μύτης σου.
- Έχω κάτι τι 'ς τήν άκρη τής μύτης μου! άλήθεια;
- Ναι, ένα τρομερό γρατσούνισμα.

Τά έχει άσθήκη κ' έγώ όλίγον και έτρεξα εις ένα καθρέπτην. Άνέπνευσα. . . Δέν ήτο τίποτε! ένα μικρό σημαδάκι που μου τώκαμε τό νύχι του Μπόμπ, ένα τριανταφυλλένιο σημαδάκι τό όποιον έξηλείφθη σχεδόν. Δέν θά μείνη τίποτε έως τό βράδυ. Άλλ'εις τό μάτια τής μαμάς φαίνεται ώσαν φρικτή πληγή. Ποτέ ή άκρη τής μύτης μου δέν είδε τόσον 'συγκινητικώς περιποιηθείς. Η μαμά με ήνάγκασε νά περάσω τήν μισήν ήμέραν άκίνητος εις ένα καναπέ με πανιά βρεγμένα με κρύο νερόν, βαλμένα ώσαν ύμματούδια εις τήν περι ής ό λόγος άκραν τής μύτης μου.

Η καυμένη ή μαμά. Έχει μιá τέτοιαν επιθυμίαν νά με ίδή ύπανδρευμένη! Άλλ' αυτό είνε φυσικώτατον. Είνε πολύ άραία άκόμη ή μαμά, κάμνει πολλήν έντύπωσιν τήν νύκτα και δέν τής άρέσει διόλου νά σέρνη μαζί της εις τās συνναστροφάς μιá τόση δά ξυλόγατα που είνε για ύπανδρεία. Κ' έγώ λυπούμαι, έννοώ ότι τήν κάμνω νά φαίνεται πλέον γρατά άφ' ό,τι είνε, και δι' αυτό άμα πάμε κάπου μαζί τήν έσπέρας κρσί! εις τήν στιγμήν τήν παραιτώ και οίονομώ τά πράγματα, ώστε νά τήν άπαντώ ύσον ειμπορώ όλιγώτερον. Κάμνωμεν ταις δουλίταις μας, δίχως νά στενοχωρούμεθα ή καθεμία χωριστά.

Η καυμένη ή μαμά! Τι καλή που είνε! Είνε κάμποσες μητέρες που σπρώχουν τās κόρας των νά ύπανδρευθούν, εις μιάν στιγμήν, εις τά τυφλά. Η μαμά δέν ταις όμοιάζει. Είξέρει πώς δέν είμαι από εκείνας που άποφασίζουν έτσι άσκεπτα. Δέν είνε παιζε γέλασε ό γάμος. Όποιος τήν πάθει, τελείωσε, τήν έπαυε διά πάντα. Άξίζει λοιπόν τόν κόπον νά συλλογισθ ή κανείς. Έγώ έννοώ νά ύπανδρευθώ σοβαρά. Δέν θά κάμω σάν εκείνας που τρελλαιόνονται με τό πρώτον βλέμμα διá κάποιον ξανθόν ή μελαγχροινόν κύριον, και τήν νύκτα εις τό γύρισμα λέγουσ εις τās μητέρας των: Μαμά αυτόν ά-

γάπησα, μαμά αυτόν θέλω! Όχι, δέν πρέπει νά έρωτοκτυπηθώ. . . Και δέν θά έρωτοκτυπηθώ! Τήν παρασμένη άνοιξιν άπέριψα πέντε, και ήσαν και οι πέντε πολύ καθώς πρέπει γαμβροί, αλλά δέν είχαν τό προσόντα εκείνα τής καταγωγής, τής περιουσίας και τής κοινωνικής καταστάσεως, τό όποια, μου φαίνεται, έχω δικαίωμα ν' άπαιτώ. Εις τήν έστρατείαν του χειμώνας τώρα θά δείξω τήν ιδίαν άπάθειαν και τήν ιδίαν φρόνησιν. Άκόμη δέν έχω τό είκοσί μου. Είμπορώ νά περιμένω.

Άλλως τε από σήμερα είμαι εύχαριστημένη, πολύ εύχαριστημένη από τόν έαυτόν μου. Δέν μ' έβλαψε διόλου ή ταραχή τής μητέρας και σήμερα, όπως πάντα, ήσυχα, ψυχρά ψυχρά τακτοποιώ τούς λογαριασμούς των έντυπώσεών μου.

Τήν ήμέραν όπου έκλεισα τά δεκαοκτώ εις τήν πρώτην σελίδα του σημειωματαρίου τούτου, τό όποιον έχω διπλοκλειδαμένον, είχα γράψει αυτές τās άπλάς λέξεις:

Ό Γάμος μου.

Και έως τώρα τήν έχουν πάθει πέντε! Άπόψε είμαι βεβαία, είνε ή σειρά του έκτου ύποψηφίου. Ποιός είξέρει και άν δέν είνε πεπωμένον νά γείνη αυτός ό ταπεινός και ύπειθέστατος αυθέντης και κύριός μου.

Άς έτοιμασθ ή, για καλό για κακό, διά τήν πλέον άύστηράν και τήν πλέον λεπτομερή εξέτασιν!

Δέν είμαι 'σάν τήν μαμάν έγώ! Δέν τά χάνω!

20 Νοεμβρίου, τέσσαρες ώραι.

Καλά τό είχα καταλάβει έγώ! Ήτο ό έκτος! . . . Άλλά με τήν τάξιν, και άς σημειώσωμεν λεπτομερώς τά μεγάλα και μικρά γεγονότα τής χθεσινής έσπέρας.

Μετά τό γεύμα αναβαίνωμεν νά ένδυσθώμεν, ή μητέρα κ' έγώ. Έββαλα δια μου τά δυνατά. Μόλις μετά μιάμιση ώραν κατέβηκα. . . Εις τήν επιστροφήν εύρίσκω όλος τās θύρας άνοικτάς, και ένά δίχως θόρυβον έπλησίαζα εις τήν αίθουσαν, άκούω τόν μπαμπά νά λέγη τής μαμάς:

- Δοίπόν νομίζετε ότι είνε άνάγκη;
- Άπόλυτος άνάγκη. . . πρέπει νά έλθετε δίχως άλλο είνε άπαραίτητον νά είσθε εκεί.
- Ό πειρασμός ήτο μεγάλος. Σταματώ. . . Άκροάζομαι. Δέν ήτο λιγάκι δικαίωμα μου νά κούσω; είμπορούσε νά υπάρξη άδικαιρία πλέον συγχαρευμένη από τήν ιδιχήν μου;
- Διατί είνε άπαραίτητον; άπεκρίθη ό μπαμπάς. Τόν γνωρίζω αυτόν τόν νέον. Τόν έχω ίδή πολλαίς φάρασι εις τήν Λέσχην. . . ένα βράδυ μάλιστα έπαιξα μαζί του 'ούτσι. . . Δέν παίζει άσχημά. . . Είθε χθές έφιππον τήν Βι-

ρήνην, και τοϋ έφάνη θελκτικωτάτη. Πολύ καλά. Τι μ' άνακατέυετε έμένι εις αυτά τά πράγματα; Αυτά είνε ιδική σας δουλειά. . . Ιδική σου και τής Βιρήνης.

— Πρέπει νά έλθετε, σας βεβαία ότι τό άπαιτεί ή έθιμοτάξια. . .

— Καλά. . . καλά. . . θά έλθω. . . θά έλθω.

Κ' έπειτα σιωπή. Τίποτε πλέον έπεριμένα τό όνομα. Τσιμουδιά. Η καρδιά μου έπηδούσε εις τό στήθος μου. . . και όπως ήμουν κάπως σφιγμένη, πολύ σφιγμένη μάλιστα, τήν άκουα καθαρά νά κάμη τικ τάκ, τικ τάκ. Μένω αυτού δύο ή τρία λεπτά. Άφού δέν ήθελαν νά μου είπουν τίποτε έπρεπε νά κάμω πώς δέν είξέρω τίποτε.

Είξερα έν τούτοις κάτι τι, και κάτι τι σπουδαίον. Είνε μέλος τής Λέσχης. Εις αυτό έπιμένω περισσότερο παρά εις κάθε άλλο. Άν ίδιδω τόσον μεγάλην σημασίαν, εις αυτό πταίει ό μπαμπάς. Κατά τήν ιδέαν του όποιος δέν πηγαινει εις τήν Λέσχην, είνε ως νά μην υπάρχη. Μ' αυτές τās ιδέας άνετράφηκα. Ό άνδρας μου θά είνε μέλος τής Λέσχης!

Άναχωρούμεν και οι τρεις μας με τήν άμαξαν, ό μπαμπάς αυθωπός, σιωπηλός, ή μαμά εις τήν κατάστασιν όπου ήτο. Έγώ κάμνω τήν άπαθή, αλλά κατά βέβαιον με δαιμονίζει κάτι τι. Διατί αυτά τά μυστικά; Αυτός ό κύριος με είδε χθές έφιππον! . . . Καλοσύνη του που με ήυρε θελκτικωτάτην! Αυτός άρα γε είήτησε νά με ξαναϊδή εις τό φώς και δεκατέ; Αυτά όλα δέν μου φαίνονται σωστά. Έπρεπε νά τόν φέρουν έμπρός μου νά τόν ύποβάλλω εις εξέτασεις αυτόν τόν νέον πριν του κάμουν τήν τιμήν νά με παρουσιάσουν με τέτοιαν έλευθεριότητα εις αυτόν και πεζήν και έφιππον. . . Τέλος πάντων!!!

Εις τās δέκα και μισήν φθάνωμεν εις του Μερσερέ. Άλλοίμονον ή καυμένος ό μπαμπάς! ήταν σωστή μουσική έσπερίς; και οι μουσικαί έσπερίδες είνε κάτι βαρύ δι' έναν που δέν έχει συνειθείσει εις αυτήν τήν διασκέδασιν. . . Μία τετραφωνία. . . και τά πλέον κλασικά κομμάτια.

Κόσμος όλίγος. . . Καμμία εικοσαριά όλοι κι' όλοι. Παράξενη έσπερίς, ή όποια έννοιωθεσ ότι ήτοσχεδιασθη γρήγορα γρήγορα, έν του προχείρου; οι προσκεκλημένοι δέν έγνωρίζοντο άναμεταξύ των; οι Μερσερέ είχαν προσκαλέσει και τόν άρχιτέκτονά των και τόν συμβολαιογράφον των, μόνον και μόνον διά νά γεμίσουν τό σπίτι, διά ν' αυξήσουν τόν αριθμόν των προσκεκλημένων.

Διότι είνε τρομερά δύσκολον νά οργανίση, νεύμβριον μήνα, έσπερίδα που ν' άξίζη τόν κόπον. Είνε τόσον όλίγος κόσμος εις τό Παρίσι. . . Είνε κανείς ήναγκασμένος διά φιλικήν έντελέωσ συναναστροφήν νά εύχαριστήται με ανθρώπους,

τούς όποιους μόλις θά έλογάριαζε νά προσκαλέση εις μεγάλας συναναστροφάς.

Φθάνωμεν ύταν έπαιζαν τό άγάντε μιáς σονάτας, ώστε έμβαιόνομεν εις τήν αίθουσαν σιγά σιγά και κρυφά. Πηγαινώ και χώνομαι εις μιάν γωνίαν και άπ' εκεί γρήγορα, με έν βλέμμα, εξέταζω τό πεδίον τής μάχης. Κάμποσοι γέροι και μιτάγοροι μαραμένοι. Τίποτε δι' έμέ. Άλλ'εις τήν άντικρυνήν γωνίαν κάθηνται τέσσαρες νέοι, και οι τέσσαρες άγνωστοι. Δέν έπιτρέπεται πλέον διαταγμός! Αυτού είνε ό έχθρός!

Ναι, αλλά ποιος είνε από όλους των; και τό βλέμμα μου πηγαινει ίσια πρós τόν μικρόν σωρόν, τόν όποιον σχηματίζουν οι νέοι. Άλλ' άναγκάζομαι νά χαμηλώσω τήν μύτην μου πολύ γρηγορότερα παρά όσον τήν έσήκωσα. Και οι τέσσαρες μ' εκύτταζαν με όλοφάνερην περιέργειαν και εύχαριστήσιν. Άφίνω νά προχωρή όλίγον ή σονάτα και επαναλαμβάνω τό πείραμα. . . Τό ίδιον άποτέλεσμα! . . . Και πάλιν τά τέσσαρα εκείνα ζευγάρια όμμάτια επάνω μου είνε στυλωμένα. . . και τό ίδιον πολλάς φορές.

Δέν ήμουν, νομίζω, άναξία τής προσοχής έκείνης. Ημουν εύμορφη, πολύ εύμορφη. Η έξοχή με ώφέλησε λαμπρά έφέτος. Μ' έπάχυνε λιγάκι, όχι παρά πολύ, σωστά όσον έφθανε. . . Η Βιργινία ή θαλαμηπόλος μου, που τό έλεγε χθές βράδυ, έν φ' μ' έφορούσε τό φόρεμά μου: Άχ! κυρία, δέν ξεύρετε πόσον έκερδίσατε αυτό τό καλοκαίρι; αλλά ή Βιργινία ήπατάτο ή κυρία της τό είξερε πολύ καλά. Πρώτα πρώτα εκείνος που ένδιαφέρεται τά μαθαίνει τέτοια πράγματα.

Τέλος τής τετραωδίας. Έπειτα μικρός όόρυθος. Δέν βασιτώ πλέον. Παιρνω μαζί μου τήν μαμάν εις μιάν άκραν και εκεί τής λέγω:

- Μαμά, σέ παρακαλώ, δειτέ μού τον.
- Πώς; κακοκόριτσο, τό έμάντευσε;
- Ναι, ναι τό έμάντευσα. . . Άλλά δειτέ μού τον γρήγορα, γρήγορα. Η μουσική θά ξαναρχίση πάλιν.
- Άς είνε λοιπόν, είνε εκείνος ό ύψηλός, ό μελαγχροινός, πρός τ' άριστερά, κάτω από τήν εικόνα του Μεσσονιέ. . . αυτός που σέ κυττάζει. . .
- Δέν με κυττάζει αυτός μονάχα. Με κυττάζουν όλοι τους, όλοι, όλοι.
- Δέν σέ κυττάζει πλέον. . . Ά! πλησιάζει τόν πατέρα σου, του όμιλει.
- Δέν είνε κακός.
- Και βέβαια δέν είνε.
- Τό στόμα του μονάχα πολύ μεγάλο. . .
- Δέν μου φαίνεται.
- Ω! ναι, μαμά! . . . Άλλά τό σύνολόν του ύπαφέρεται.
- Και άν είξερες άκόμη. . . Είνε και από

γένος, έχει και περιουσίαν, ὅ,τι και ἂν θελήσῃς! Ἐίνε μία εὐκαιρία τόσον ἔκτακτος...

— Καὶ πῶς τὸν λέγουσιν;

— Κόμησα Μαρτέλ-Σιμιώζ. . . Μὴ κυττάζῃς πλέον. Ἀρχίζει νὰ σὲ κυττάζῃ πάλιν. . . Ναι, εἶνε ἀπὸ τὴν οικογένειαν τῶν Μαρτέλ-Σιμιώζ, καὶ οἱ Μαρτέλ-Σιμιώζ εἶνε ἐξαδελφοὶ τῶν Λανδροῦ-Σιμιώζ καὶ τῶν Μαρτέλ-Ζογζάκ. . . Ὡστε βλέπεις, ὅτι οἱ Μαρτέλ-Σιμιώζ. . .

Εἰς ἀπὸ τοὺς μουσικοὺς κάμνει τὰς τὰς ἐπάνω εἰς τὸ μικρὸν τοῦ ἀναλογεῖον. Καὶ κόπτεται ἔς τὴ μέση ὁ χειμῆρος τῆς εὐγλωττίας τῆς μαμάς. . . Καθήμεθα. . . Τώρα παίζου Μόζαρτ. . . Συναχθῶμεν εἰς τὴν μικρὸν μου γωνίαν καὶ βυθίζομαι εἰς βαθεῖας σκέψεις. Πρέπει νὰ εἶνε ἔκτακτη αὐτὴ ἡ τύχη, διότι ἡ μητέρα εἶνε εἰς ἀληθῆ ἔξαφιν. . . Κόμησα τοῦ Μαρτέλ-Σιμιώζ. Δύο ὀνόματα. . . Τὸ ὄνομα μου! Νὰ ἔχω δύο ὀνόματα! . . . Ὡς ἐπρωτιμῶσα νὰ ἐγινόμην δουκισσα, ἐννοεῖται! ἀλλὰ εἶνε τόσον ὀλίγοι δοῦκες, ἀληθεῖς δοῦκες, ἀδιαφιλονεικτοὶ δοῦκες — εἰκοσι δύο νομιζῶ εἶνε ὅλοι — ὥστε εἶνε χίμαιρα καὶ νὰ μὴ περῶ ἀπὸ τὸν νοῦν. Ἀς εἶνε λοιπὸν καὶ κόμησα! Κόμησα τοῦ Μαρτέλ-Σιμιώζ. . . Τὸ ὄνομα εἶνε εὐμορφον. . . Τὸ λέγω μέσα μου. . . Δὲν ἀκούω διόλου τὴν τετραψάλιν τοῦ Μόζαρτ. . . Ἀληθινὰ Μόζαρτ παίζουσι τὰ δύο ἑκείνα βιολία αὐτὸ τὸ ὑψίφωνον καὶ αὐτὸ τὸ μπάσο; Τὰ μεγάλα ὄργανα μὴ παίζουσι ἕνα σκόπιν τοῦ ὀπίου ἢ ἐπιπῶν εἶνε:

Ἡ κυρία κόμησα τοῦ Μαρτέλ-Σιμιώζ. . .

Τὸ ὄνομα ἔχει τόσον μεγάλην σημασίαν τὸ ὄνομα! Καὶ αὐτὸ ταιριάζει ὡραῖα μὲ τὸν τίτλον του. Διότι διὰ τὸν τίτλον μὴ συμβαίνει ὅ,τι καὶ διὰ τὴν Ἀσχίην. Μοῦ χρειάζεται ἕνας τίτλος. Νὰ μείνω ἔτσι, νοικοκυρὰ, δίχως ἀριστοκρατικὸν ὄνομα μὴ εἶνε ἀδύνατον καὶ ἂν μὴ προσφέρουν περιουσίαν τῶν παραμυθίων τῆς Χαλιμάς. Καλλίτερον νὰ πῶμαι ἕνα ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς ἐκείνους πρίγκηπας ποὺ εἶνε δέκα εἰς τὸν παρῶ. Ὡς εἶμαι πριγκίπισσα τοῦλάχιστον! . . . Κόμησα τοῦ Μαρτέλ-Σιμιώζ! Ναι, ἐτελείωσε, τὸ ὄνομα ἔγινε δεκτὸν!

Ἄλλη παρῶ πάλιν κατόπιν ἀπὸ τὴν τετραψάλιν ὁ μπαμπᾶς πηγαίνει πρὸς τὴν μάν ὡς κ' ἐγώ. Μόλις ἐφύλασεν ἡ μαμά, τῆς ὀπίας ἡ ἔξαφιν ἠῆσανεν ὅσον ἐπήγαυε, μὴ λέγει:

— Τὰ πράγματα προχωροῦν μὲ καταπληκτικὴν τάχνητα. . . Ἐξήγησε γὰρ συστηθῆ εἰς ἐμὲ καὶ ὁ πατέρας σου παρετήρησεν ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ ἔτρεμε. . . Δὲν εἶν' ἔτσι, φίλε μου;

— Ναι, ἀποκρίνεται ὁ μπαμπᾶς ἡ φωνὴ τοῦ ἔτρεμε.

— Ὁ πατέρας σου ὅ,τι μὲ τὸν ἔξαφιν πάλιν.

Ἄν δὲν σοῦ ἀρέσῃ μὴ μείνης πλησίον μου. Ἄν σοῦ ἀρέσῃ, μένε.

— Ὡς μείνω, μαμά! ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ μ' ἀφήσῃς καιρὸν νὰ σκεφθῶ. . . Μοῦ ἔχεις ὑποσχεθῆ νὰ μὴ μὲ παραπάρῃς μὲ τὴ βία. . .

— Σ' ἀφίνω ἐλεύθερη! ἀλλ' ἀκουσέ με! εἶνε ἔκτακτος γαμβρός. Ἄν ἐγνώριζες τοὺς συγγενεῖς, τὰ συμπεθερεῖά των. . . Ἡ μητέρα του ἦτο κόρη τοῦ Πρεσινῆ Λαρός! Ἀκούς, κόρη τοῦ Πρεσινῆ Λαρός!

— Ναι, μαμά, ἀκούω.

— Καὶ οἱ Πρεσινῆ Λαρός τοὺς περνοῦν ὄλους εἰς τὴν καταγωγὴν, ὄλους.

— Πειὸ ἤσυχα, μαμά, πειὸ ἤσυχα! . . .

Ὁ πατέρας ἐπήγε νὰ τὸν φέρῃ. . . Τὸν φέρει καὶ τότε, ἀνάμεσα εἰς δύο κομμάτια μουσικῆς, οἱ τέσσαρες μας ὠμιλήσαμεν ὀλίγον. Ἦτο συγκεινημένος, ἦτο ὀλοφάνερον. Αὐτὸς ποὺ ἀπὸ μακρὰν εἶχε τόσον θάρρος νὰ μὲ κυττάζῃ, ἀπὸ κοντὰ δὲν εἶχε πλέον διόλου. Ἐγὼ λοιπὸν διηύθυνα τὴν συνδιάλεξιν καὶ μὲ πολλὴν ἐπιθεσιβότητα, διότι ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς καταναγκαστικὰς τετριμμένας φράσεις, τὰς ὁποῖας ὁ ἔχῃ πάντοτε μία συνδιάλεξις ἀνθρώπων τῆς τάξεώς μας, κατάρθωσα νὰ μάθω εἰς δέκα λεπτὰ ὅ,τι μὴ εἶχε ἀκούσει νὰ μάθω πρὶν ἀφήσω νὰ προχωρήσουν περισσότερο τὰ πράγματα.

Ἀπὸ ὅλα περισσότερο ἀγαπᾶ τὸ Παρίσι. . .

Ὅπως κ' ἐγώ. . . Τὸν πιάνει πληγὴ εἰς τὴν ἐξοχίην. . . Τὸ ἴδιο κ' ἐμένα. . . Δισκοπεῖ εἰς τὰ λουτρά τῆς Τρουβίλ. . . Ἀπαράλλακτα ὅπως κ' ἐγώ. . . Δὲν τοῦ ἀρέσει διόλου τὸ κυνήγι. . . Τὸ κυνήγι! τὸ μαρτύριον τῶν γυναικῶν, τὸ κυνήγι ποὺ μᾶς παίρνει τοὺς ἀνδρας μας καὶ τοὺς φίλους των μία ὀλόκληρη ἡμέρα καὶ μᾶς τοὺς δίδει ὀπίσω τὸ βράδυ, ἀποκατωμένους, ἀφανισμένους, ἀποκτηνωμένους.

Ἄλλ' ἂν δὲν ἀγαπᾶ τὸ κυνήγι ἀγαπᾶ τὰ ἄλογα. . . ὅπως κ' ἐγώ! καὶ δὲν εἶνε αὐτὰ μόνον ἔχει ὄλιγος διόλου ἐλεύθερον τὸν καιρὸν του, τὸν ἑαυτὸν του, τὴν περιουσίαν του. Οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα. . . Κανένα, μόνον ἕνα ἀδελφὸν μικρότερόν του, ἐθελοντὴν εἰς ἕν σὺνταγμα τοῦ πυροβολικοῦ—καὶ μίαν θείαν πλουσιωτάτην, πολὺ ἡλικιωμένην, δίχως παιδιὰ. Λοιπὸν εἶνε ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας του. Τὸ μέγαρον καὶ αἱ γαῖαι τῶν Μαρτέλ-Σιμιώζ εἶνε ἰδιὰ του! Ἐἶνε ἀπὸ εἰς τὴν Βανδέαν. Ἐννοεῖται οἰκοθεν ὅτι δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ὑπάγω νὰ θάπτωμαι εἰς τὴν Βανδέαν, καθὲς χρόνον, ἐξ ἢ ὀκτὼ μῆνας. . . Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, πρέπει κανεὶς νὰ ἔχῃ γαίαν. . . Δὲν μὴ φαίνεται ἄσχημη ἡ Βανδέα. Ἡ Βανδέα ἔχει τὸν καλλίτερον ἀέρα ἀπὸ ὅλας τὰς γαίας.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔμαθα εἰς δέκα λεπτὰ, τὸ πολὺ πολὺ εἰς ἕν τέτατον. . . διότι ἡ κυρία Μερσερὲ, βλέπουσα ὅτι καὶ οἱ τέσσαρες μας εἶ-

χαμεν σπουδαίαν διηλίαν — οἱ τέσσαρες μας, εἰμπαρὸν νὰ εἶπῶ: οἱ τρεῖς μας. . . ὁ μπαμπᾶς δὲν ἔλεγε τίποτε, — οἱ τρεῖς μας. . . εἰμπαρὸν νὰ εἶπῶ: οἱ δύο μας, ἢ καμὰ δὲν ἔλεγε μεγάλα πράγματα. . . λοιπὸν ἡ κυρία Μερσερὲ ἐσκέφθη νὰ παρατείνῃ τὸ μεταξὺ τῶν δύο τετραψάλιν διάστημα.

Ὅλας αὐτὰς τὰς πληροφορίες τὰς ἐλαβὰ μὲ τὸν πλέον εὐκόλον, τὸν πλέον φυσικὸν τρόπον, μὲ μίαν στροφὴν πρὸς ἐδίδα εἰς τὴν ὀμιλίαν, χωρὶς νὰ κάμω καμμίαν ἐρώτησιν. Ἡ μαμά μὴ ἔλεγε σήμερὰ τὸ πρῶν ὅτι χθὲς βράδυ ἤμουν φρικώδης ὡς πρὸς τὴν ἀταραξίαν καὶ τὴν ἀπάθειαν. Ἀμὴ πῶς; ἔχω κ' ἐγὼ τὸ πρακτικὸν μου μέρος. Ἐννοῶ νὰ διαθέσω τὴν ζωὴν μου μὲ μερικὸς ἀμεταβλήτους ὄρους ἀνεξαρτησίας καὶ ἀσφαλείας. Δὲν εἰμπαρὸν νὰ ὑπάρξῃ εὐτυχία δίχως αὐτὸ, δὲν εἰμπαρὸν νὰ ὑπάρξῃ ἔρος, τίποτε, τέλος, τίποτε!

Καὶ λοιπὸν δὲν ἔχομε πενθεράν. Δὲν εἰξεύρω τί ὀσθίνα διὰ νὰ μὴν ἔχω πενθεράν. Νὰ μὴν ἔχω μαλώματα, καυγάδες. Δίχως πενθεράν εἶνε ἰδικὸ σου ὄλο τὸ νοικοκυριὸ σου, καὶ πρῶτα πρῶτα ὁ ἀνδρας σου.

Δι' αὐτὸ δὲν ἠθέλησα νὰ πάρω, τὴν παραμένην ἀνοιξίν, τὸν Μαρκήσιον τοῦ Μαριλιάν, τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς πέντε! Καὶ ὅμως τί χαριτωμένος καὶ ἀστεῖος καὶ ζωηρὸς ποὺ ἦτο! Καὶ πῶς ὁ τὸν ἀγαποῦσα μὲ ὄλην μου τὴν καρδίαν! . . . Εἶχε μάλιστα ἀρχίσει. . . Ἄλλ' ἀμα εἶδα τὴν μητέρα του. . . ἐσταμάτησα.

Μιὰ μητέρα τρομερὰ, σκυθρωπὴ, αὐστηρὰ, ποὺ τὴν ἐπίασεν εἰς τὰ γερᾶματά της μία ἀγρία εὐλαβία καὶ ἀπαιταῦσεν ἀπὸ τὴν νόμωσιν τῆς νὰ ὑπάγῃ νὰ ταφῇ μαζὶ της, ὀκτὼ μῆνας ὡστούς, εἰς τὸ βάλος τῆς Βρετάνης. Εἶνε οἰκονομία αὐτὸ, τὸ ἔξυρω. . . ἀλλὰ τί σκληριὰ! Ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν τοῦ γάμου, μόλις ἔπαυσε νὰ εἶσαι μικρὰ κόρη, νὰ ἔξαναγεννηθῆς! . . . Τότε λοιπὸν πρὸς τί νὰ ὑπανδρευθῆ;

Ποῦ ἤμουν; Δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε πλέον. . . Ἄ! τὸ ἐνθυμήθηκα. . . Ἡ μουσικὴ ἀρχίζει πάλιν. Ἐἶνε τὸ τελευταῖον κομμάτι. Καθήμεθα εἰς τὴν γραμμὴν κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν: ἐγώ. . . ἡ μαμά. . . ὁ μπαμπᾶς. . . καὶ ἐκεῖνος. Ἐχει κανεὶς παράδοξα προαισθήματα. Μόλις ἦτο μία ὄρα ὅπου τὸν εἶδα πρῶτην φορὰν καὶ ὅμως ἐφαινομένη ἤδη ὡσάν νὰ ἐκάμαμε μίαν οἰκογένειαν οἱ τέσσαρες μας, ἔτσι ἀραδειασμένοι εἰς τὰς καθέκας μας.

Μᾶς ἐπαίξαν κατὰ σειράν πολλὰ βάλος τοῦ Μπετόθεν, μὲ διακοπὴ ἕνός λεπτοῦ μόνον ἀπὸ τὸ ἕνα εἰς τὸ ἄλλο.

Εἰς τὴν πρώτην διακοπὴν ἡ μαμά μὴ λέγει:

— Δι' αὐτὸν τώρα ποὺ τὸν εἶδες, ποὺ τοῦ ὠμιλήσας. . . ἢ ἐντύπωσός σου;

— Ἡ ἴδια, μαμά.

— Καλὴ;

— Ὁχι, κακὴ.

— Λοιπὸν ὁ πατέρας σου εἰμπαρὸν νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς γεῦμα.

— Καλὲ, μαμά, διαπὶ τόση βία;

— Ἐβρεθα ἀναγκασμένοι νὰ κάμωμεν πολὺ γρήγορα.

— Διαπὶ;

— Διαπὶ. . . ἀλλὰ σιωπὴ! . . . ἔξαρχίζει ἡ μουσικὴ.

Ἐχω μίαν περιέργειαν, μίαν περιέργειαν. . . Ποῖος ὁ λόγος ποὺ θέλουσι νὰ τὰ τελειώσουν γρήγορα; . . . Εἶμαι καταθυρωμένη. Μοῦ φαίνεται πῶς θέλουσι νὰ μὲ παραδώσουν ὅπως κ' ὅπως εἰς αὐτὸν τὸν κύριον. . . Θέλω γρήγορα, γρήγορα νὰ μάθω τί τρέχει. . . Αἰώνιον μὴ φαίνεται αὐτὸ τὸ μικρὸ βάλος! Τέλος πάντων, δόξα σοὶ ὁ Θεὸς, νὰ, ἡ δευτέρα διακοπὴ. Ἐξακολουθῶ τὴν ὀμιλίαν.

— Μαμά, ἐξήγησέ μου.

— Δὲν εἰμπαρὸν τίποτε νὰ σοῦ ἐξηγήσω τώρα. . . Θέλει πολλὴ ὥρα. Εἰς τὸ σπὶτι, σὲ ὀλίγον, ὁ σοῦ τὰ εἶπῶ ὅλα. Ἀλλὰ πρέπει δίχως ἄλλα νὰ τὸν προσκαλέσωμεν ἀπόψε. . . Λεπτὸν δὲν ἔχομεν νὰ χάσωμεν. Ναι ἡ ὄχι, θέλεις;

— Μητέρα, μὲ πιέζεις, ἐπηρεάζεις τὴν γνώμην μου.

— Δὲν σοῦ ἐπηρεάζω τίποτε, καὶ πάλιν εἶσαι ἐλεύθερη.

— Τότε ἄς εἶνε.

— Διὰ πότε τὸ γεῦμα; διὰ τὴν Πέμπτην

— Ἀς εἶνε καὶ τὴν Πέμπτην.

Μεταξὺ τοῦ τρίτου καὶ τοῦ τετάρτου βάλος, ἡ μαμά λέγει γρήγορα εἰς τὸν μπαμπᾶν.

— Προσκαλέσέ τον εἰς γεῦμα.

— Ποῖαν ἡμέραν;

— Τὴν Πέμπτην.

— Καλὰ.

Ὁ πατέρας — ποτὲ δὲν τὸν εἶχα ἰδῆ νὰ παίζῃ πρόσωπον πατρὸς ποὺ ἔχει κόρη διὰ γάμον — ἐπέτυχε λαμπρὰ. Ἐἶνε ἀληθὲς ὅτι παραξενωμένος ἀπὸ τὴν μουσικὴν ὅπως ἦτο, δὲν εἰξεύρε τί ἔκαμε. Ἦμουν ἄσπῳς ἀνήσυχη, ἔλεγα μέσα μου: «Ὡς κάμῃ λάθος καὶ ὁ προσκαλέσῃ κάποιον ἄλλον». Διόλου. Ἐκαμε πολὺ καθὼς ἔπρεπε τὴν πρόσκλησίν του, ἡ ὁποῖα ἔγινε δεκτὴ μὲ ἐνθουσιασμόν.

Τὰ μεσάνυκτα ἀναχωροῦμεν, καὶ πρὶν ἀκομῆν νὰ ἐβγοῦμεν ἀπὸ τὴν αὐλὴν τῶν Μερσερὲ, φωνάζω:

— Μαμά, παρατηρῶ πῶς σοῦ καρφώθηκε καλὰ καὶ σώνει νὰ τὸν κάμῃς αὐτὸν τὸν γάμον.

— Ὡ! ὅσον γι' αὐτὸ ναι!

— Λοιπὸν, πῆς μου κ' ἐμένα. . .

— Ἀφῆσέ με δὲ ν' ἀναπνεύσω μιὰ σταλιά. . .

Είμαι κομμένη... Είς τό σπῖτι θά τῶ μάθης δλα.
 Μετά μίαν ὥραν τῶ εἰξευρά δλα. Εἶνε ἡ
 πειῶ παράξενη ἱστορία τοῦ κόσμου! Χθές τό
 πρῶτῶ, εἰς τῶς ἑκτῶ, εἶχαν ἐξυπνήσει τήν μα-
 μάν διὰ τῶ δώσουν αὐτό τό μικρῶ γραμ-
 ματάκι, τῶς κυρίας Μερσερῶ, τό ὅποιον ἦτο
 πολὺ κατεπεῖγοι.

« Ἐγῶ ἡμικρανίαν δέν εἰμπορῶ νά ἐξέλθω.
 Ἐλα, ἔλα εἰς τήν στιγμήν. Πρόκειται διὰ τήν
 εὐτυχιάν τῶς Εἰρήνης».

Ἡ μαμά σηκόνεται καί πηγαίνει.
 Ἄλλά ἡ συνέχεια εἰς τό ἐπόμενον... Ἡ
 ὥρα ἐπέτῶ καίρός τοῦ φαγητοῦ.
 (Λυδῶνικ Καλέν).

[Ἐκταί τό κῶδι].

A. H. K.

Ο ΧΟΡΟΣ

Μία εἰκὼν ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Κατὰ τό φθινόπωρον τοῦ ἔτους 1877 δια-
 τριβῶν προσωρινῶς ἐν * * παρευρέθη εἰς χορὸν,
 τὸν ὅποιον κατὰ τήν ἐσπέραν τῶς 27 Νοεμ-
 βρίου εἶδεν ὁ διακεκριμένος φίλος μου κ. Χ.
 μεγαλέμπορος ἐν τῶ πόλει ἐκείνῃ. Ὁ κύριος Χ.
 εἰώρταζε τήν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τοῦ, προ-
 σεκάλεσε δὲ καί ἐμῶ, καλαιὸν φίλον του, μετά
 πολλῶν ἄλλων ἐκ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν.
 Παιδιόθεν φίλος τοῦ χοροῦ καί τῶν διασκεδά-
 σεων ἐπορεύθη καί ἐγῶ ἵνα συμμετάσχῶ αὐ-
 τῶς τῶς διαχύσεως. Αἱ αἰθουσαι τοῦ μεγάρου
 τοῦ κ. Χ. ἦσαν λαμπρότατα καί μεγαλοπρε-
 πῆστατα κεκοσμημένα, τῶ πάντα δὲ ἐμαρτύ-
 ρουν καί ἐξύμουν τὸν πλοῦτον καί τήν εὐδαι-
 μονίαν αὐτοῦ.

Μεταβάς ἐκεῖσε μᾶλλον ἀργά, ἔφθασα καθ'
 ἡν στιγμήν ἡ ὀρχήστρα ἐπαίζεν ἐν βάλαντ τοῦ
 Στραύου. Δέν δύναμαι νά ἀποκρύψῶ τήν ἠδο-
 νήν, ἡν ἡ στιγμή ἐκείνη μοί ἐπροξένησε, διά-
 φοροί δὲ σκέψεις ἀνήλθον αὐθόρμητοι εἰς τό
 πνευμά μου.

Πόσον εἶναι ὠραῖον, πόσον εἶναι μαγικὸν τό
 θέαμα τοῦτο! εἶπον κατ' ἐμαυτόν. Φῶς, ζωῆ
 καί εὐθυμία κατέχουσιν ὅλην τήν αἰθουσαν.
 Οἱ μὲν ἄνδρες ἀποθέντες πρὸς μικρὸν τῶς φρον-
 τίδας τῶς ἡμέρας ἐνασμενίζουσιν εἰς τήν χαρὰν
 αὐτῶς τῶς στιγμῆς, αἱ δὲ κυρίαι καί δεσποινί-
 δες βλέπουσιν ἐνώπιόν τῶν πραγματικῶν τῶ ὀ-
 νερον, τό ὅποιον ἐθέριε τήν φαντασίαν τῶν
 ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους. Ἄλλά τί εἶναι χορός;
 τί εἶναι διασκεδάσις; Ἦσθελεν εἶπῃ τις ὅτι εἶ-
 ναι τὸ ἀντίστροφον τοῦ πραγματικοῦ βίου.

Ἀναλῶν τῶς ἐντυπώσεως ταύτας καί λη-
 σμονῶν πρὸς στιγμήν τήν πάλιν καί τῶς τα-
 λαμηφίας τῶς πραγματικότητος, σχηματίζει
 τῶς τήν καλλίστην καί λαμπροτάτην ἰδέαν περὶ
 τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Ἡ Μουσική, ἡ καλλίστη
 ἐκτῶ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, κατευνάζει πᾶσαν
 ἀθυμίαν τῶς ψυχῆς, συνεργῶσα δὲ μετὰ τοῦ

χοροῦ ἀνυφοῖ τό πνεῦμα εἰς τήν γαλινηναίαν
 σφαιραν τῶς εὐδαιμονίας καί ἀνακουφίζει τήν
 καρδίαν ἀπὸ πάσης δυσαρσεκείας. Πόσον εἶμαι
 εὐτυχής! ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν. Πόσον εἶμαι
 εὐχαριστημένος! τῶ ὄντι δὲν μετανοῶ ὅτι ἤλ-
 θον, μᾶλλον πρέπει νά εὐχαριστήσω τὸν κύ-
 ριον Χ., ὅστις μὲ προσεκάλεσε νά μετάσχῶ τῶς
 ὠραίας ταύτης διασκεδάσεως.

Εἶχον ἤδη παρέλθῃ λεπτά τινὰ τῶς ὥρας καί
 ὁ νοῦς μου κατεχόμενος ὑπὸ τῶς μαγείας τῶς
 μουσικῆς, τοῦ χοροῦ καί τῶς εὐθυμίας εὐρίσκατο
 ἐν εἰδῆ ἐκστάσεως, ὅτε ἤκουσα ἐκ πλαγίου φαι-
 νήν καλοῦσαν τὸ ὄνομά μου. Ἡ φωνὴ αὐτῆ μοί
 ἦτο γνωστή, στραφείς δὲ εἶδον τὸν φίλον μου
 κύριον Φ. Ὁ κύριος Φ. εἶναι γνωστός ἐν τῶ πό-
 λει διὰ τῶς ἀρετῶς του καί διακεκριμένος διὰ
 τήν παιδείαν του, ἐπιφύβος ὅμως καί σεβαστὸς
 ἐνταυτῶ διὰ τήν ἐλευθερίαν καί τὸ ἀπότομον
 τῶν σκέψεῶν του. Μὲ ἐχαιρέτισε καί τότε, ἤρ-
 χισε μετὰ ἡμῶν ὁ ἐξῆς διάλογος, τὸν ὅποιον
 πιστῶς ἐκθέτω ἐνταῦθα.

Φ. — Πῶς διασκεδάζετε; μοί εἶπεν.

Ἐγῶ. — Ἐγῶ; εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος
 εὐρίσκω ἐν εἰδῆ ἐκστάσεως ὅτε ἤκουσα τήν
 φωνήν σου.

Φ. — Καί ἐγῶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος,
 περισσώτερον μάλιστα πολλῶν ἄλλων, αἵτινες
 εὐρίσκονται ἐνταῦθα καί περιφέρονται εἰς τῶς
 αἰθούσας συνδιαλεγόμενοι μετὰ τῶν Κυριῶν.
 Οὗτοι δὲν ἤλθον ἐνταῦθα πρὸς ἰδίαν τέρψιν καί
 διάχυσιν, ἀλλὰ κατὰ καθήκον ἵνα εὐχαριστή-
 σωσι τῶς συζύγους των. — αὐταὶ τῶ ὄντι δια-
 σκεδάζουσιν. Ἐνοῶ πολὺ καλὰ τήν δυσάρε-
 στὴν θέσιν τῶν ἀνθρώπων τούτων. Προσεκαλεί-
 ται λ. χ. εἰς ἕνα χορὸν; ἂν μὲν εἶσαι ἀγαπῶς
 εὐκλωτάτον τό πρᾶγμα πλύνεσαι, ἐνδύσαι
 καί ἡ ἀμαξία σὲ φέρει μέχρι τῶς θύρας. Εἰσέρ-
 χεσαι καί ἀναρίθμητοι γυναῖκες ὀφθαλμοί
 σπινθηροβολοῦσιν ἐπὶ τῶ παρουσίᾳ σου. Μόνη
 σκέψις σου εἶναι ἡ διασκεδάσις; Ἄλλως ὅμως ἔ-
 χει τό πρᾶγμα παρὰ τοῖς ἐγγάμοις.

Ἐγῶ. — Τί περισσώτερον θά κάμῃ ὁ ἐγγα-
 μος, παρὰ νά κάμῃ ὁ, τί κάμνεις σὺ καί νά συ-
 νοδεύσῃ καί τήν κυρίαν του.

Φ. — Καθὼς ὀμιλεῖς, τό πρᾶγμα εἶναι ἀ-
 πλούστατον. Ἀκούσον ὅμως πρώτον καί κατό-
 πιν φέρε τῶς παρατηρήσεις σου. Ὁ χορός καί
 αἱ παρόμοιαι διασκεδάσεις εἶναι πρὸς τὸν ἐγ-
 γαμὸν λυπηρὸν καί δυσάρεστον θέμα. Πρέπει
 ἐν παντὶ καί πάντοτε ἐκὼν ἀκῶν νά ὑπεβληθῇ
 καί ἀποκλυθῇ τῶς ἔξαις ὅσας καθιέρωσῃ πρὸ
 πολλοῦ ὁ καθὼς λεγόμενος κόσμος, ἢ πολὺ mon-
 do, καί αἵτινες ἀποβλέπουσιν ἰδίως τήν γυ-
 ναίκα. Αἱ ἔξαις αὐταί, αἵτινες διαδίδονται ἀπὸ
 γενεῶς εἰς γενεάν ὡς ἱερὰ παρακαταθήκη, εἶ-
 ναι πρὸς πάντα λογικὸν καί τίμιον ἀνθρώπον
 ἀνεξήγητοι, ἵνα μὴ εἰπω ἀνήθικοι.

Ἐγῶ. — Καί ποῖαι εἶναι, παρακαλῶ, αἱ ἔ-
 ξαις αὐταί;

Φ. — Κατὰ πρόωτον, ὅταν προσκληθῆς, πρέ-
 πει ἐκὼν ἔκων, ευκαιρῶν ἢ μὴ, νά ὑπακούσῃς,
 ἄλλως πρόσβαλλεις, ὡς λέγουσι, τὸν προσκα-
 λούντά σε. Δεύτερον, πρέπει νά παρουσιάσῃς
 τήν σύζυγόν σου εἰς τρόπον ἀρμόζοντα εἰς τήν
 περίστασιν· πρέπει, δηλαδή, αὐτῆ νά ἀπογυ-
 μνωθῇ τό σῶμα, εἰς τρόπον ὥστε νά φαίνωνται
 τῶ ὠραιότερα αὐτοῦ μέλη, καθὼς τῶ ἐπλασεν
 ἡ φύσις; δηλ. οἱ βραχίονες, ὁ λαιμός, τό στῆ-
 θος καί τῶ νῶτα. Ἡ γύμνωσις αὐτῆ τοῦ σώ-
 ματος τῶς γυναικῆς εἶναι εἰς τῶ ὄμματα τῶν
 κοινῶν ἀνθρώπων ἀναίδεια καί κακοήθεια, ἐν ᾧ
 διὰ τῶς ἀνωτέρας τάξεις εἶναι ἄρος ἀπαραίτη-
 τος πάσης ὑψηλῆς διασκεδάσεως, εἶναι ἔξαις
 σεβαστῆ. Τήν σεβαστὴν ὅμως ταύτην ἔξιν δέν
 δύναται νά ἐξηγήσῃ καί νοήσῃ ὁ κοινὸς νοῦς
 καί ὁ ὀρθὸς λόγος εἰμὴ ὡς παραβίαιον τῶς φύ-
 σεως, ὡς βιασμέν τῶς αἰδοῦς, καί ἡ παραβία-
 σις αὐτῆ τῶς φύσεως εἶναι τι ἐπι δυσεξηγητό-
 τερον. Ἡ αἰδῶς εἶναι τι φυσικὸν εἰς τὸν ἀν-
 ὄρωπον καί πρὸ πάντων εἰς τήν γυναίκα. Τὸ
 φυσικὸν δὲ τοῦτο παρατηρεῖται οὐχὶ μόνον
 παρὰ τοῖς ἐφήβοις, ἀλλὰ καί εἰς αὐτὰ τῶ βρέ-
 φη, διατηρεῖ δὲ ὁ ἄνθρωπος καί μάλιστα ἡ
 γυνή, ὅταν εἶναι σῶφρων, μέχρι θανάτου. Ἡ
 ἀποβολὴ τῶς αἰδοῦς προϋποθέτει ἡ συνεπιφέ-
 ρει τήν ἠθικὴν ἀναίδειαν, καί ἐν ἐκ τῶν χαρα-
 κτηριστικῶν ἄτινα διακρίνουσι τήν τιμίαν γυ-
 ναίκα ἀπὸ τῶς ἀτίμου, εἶναι ἡ περι τήν ἐνδυ-
 μασίαν κομμιότης.

Ἐγῶ. — Οἱ λόγοι σου ἔχουν μεγάλην ἀλή-
 θειαν· μοί ἐνθύμισες τῶ κατὰ τῶν Παρισίων
 καί ἄλλων πόλεων, ἄτινα εἶχον ἐπισκεφθῆ ὅ-
 ταν ἤμην νεώτερος· καί ἐκεῖ τῶ κοράσια εἶναι
 ἡμίγυμνα, καθὼς εἶδῶ αἱ εὐγενεῖς αὐταί κυρίαι
 καί σεμναὶ δεσποινίδες.

Φ. — Πολὺ ὠραία καί ἐπιτυχῆς παρομοίω-
 σις! Ἄλλά τῶ ἀτυχῆ ἐκεῖνα κοράσια ἐξ ἀνάγκ-
 κῆς ἀπογυμνοῦσι τό σῶμά των πρᾶττους δὲ
 τοῦτο ἵνα ἀρέσωσιν εἰς τό κοινόν. — Σοὶ ἐπα-
 ναλαμβάνω ὅτι ὁ βιασμός τῶς αἰδοῦς δέν μένει
 πῶτε ἀτιμώρητος; ἐνθυμοῦμαι δὲ τώρα ἐν ἀξιο-
 σημαίον συμβᾶν τό ὅποιον εἶχον ἀναγνώσῃ
 εἰς τὸν ἀρχαῖον ἱστορικὸν Ἡρόδοτον, καί τό ὅ-
 ποῖον ἐπιβεβαίωσ τούς λόγους μου.

Ὁ Κανδαύλης, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Λυδί-
 ας, εἶχεν ὠραίαν σύζυγον, τήν ὅποιαν ἐνόμιζεν
 ὠραιότεράν ἔλαν τῶν γυναικῶν καί πρὸς τήν ὀ-
 κιδίαν ἔτρεφε σφοδρὸν ἔρωτα. Εἶχε πιστότατον
 ὑπάσπιστήν, τὸν Γύγην, εἰς τὸν ὅποιον ἐνεπι-
 στεύετο τῶ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων καί
 εἰς τὸν ὅποιον πολλάκις εἶχεν ἐπαίνεσῃ τήν ὀ-
 ραιότητα τοῦ σώματος τῶς γυναικῆς του. Μετὰ
 παρέλευσιν καιροῦ εἶπεν ὁ Κανδαύλης πρὸς τὸν
 Γύγην: «Γύγη, νομίζω ὅτι δέν πιστεύεις εἰς

ὄσα σοῦ εἶπα περὶ τῶς ὠραιότητος τῶς γυναι-
 κῆς μου προσπάθησε νά τήν ἰδῆς γυμνήν».
 Ἠπόρησεν ὁ Γύγης καί τοῦ εἶπεν: «Ἄσυνε-
 τον λόγον λέγεις, παραγγέλλων μοι νά ἰδῶ
 γυμνήν τήν κυρίαν μου· ἄμα ἐκδοθῇ ἡ γυνή
 τὸν μισθόν, συναπεκδύεται καί τήν αἰδῶ. Τῶ
 καλὰ πρᾶγματα εἶναι πάντοτε καλὰ καί ἐξ αὐ-
 τῶν πρέπει νά μανθάνωμεν· μετὰ δὲ τούτων
 εἶναι καί τὸ ἐξῆς, ὅτι πρέπει ἕκαστος νά προσέ-
 χῃ εἰς τῶ ἑαυτοῦ. Ἐγῶ πειθόμαι ὅτι ἐκείνη
 εἶναι ὠραιότατη πᾶσῶν καί σὲ παρακαλῶ νά
 μὴ ζητῆς παρ' ἐμοῦ ἀνομα πρᾶγματα».

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Γύγης καί ἀπέκρουε τῶς πα-
 ρακλήσεις τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κανδαύλου, φοβού-
 μενος μὴ συμβῇ τι κακόν. Ὁ δὲ Κανδαύλης
 τῶ ἀπήντησε: «Θάρρει, ὦ Γύγη, καί μὴ φο-
 βῶ μήτε ἐμῆ, μήτε τήν γυναίκα μου, διότι δέν
 ὀκ πάθης τίποτε, θά φέρῶ δὲ τό πρᾶγμα εἰς
 τρόπον, ὥστε νά μὴ μάθῃ ὅτι τήν εἶδες. Ἐγῶ
 θέλω σὲ τοποθετῆσῃ ὀπισθεν τῶς ἀνοιγομένης
 θύρας τοῦ δωματίου, ἐν τῶ ὀπίω κοιμώμεθα,
 ἀφοῦ δὲ εἰσέλθῶ ἐγῶ, θά εἰσέλθῃ καί αὐτῆ καί
 θά ἀρχίσῃ νά ἐκδύεται θέτουσα τῶ φορέματά
 της ἐν πρὸς ἐν ἐπὶ ἐνός ὀρόνου· αὐτοῦ θά δυ-
 νηθῆς νά τήν ἰδῆς ἐν πάση ἡσυχίᾳ, ἀφοῦ δὲ
 στρέψῃ τῶ νῶτα διὰ νά ἔλθῃ εἰς τήν κλίνην,
 τότε φρόντισε νά φύγῃς διὰ νά μὴ σὲ ἰδῆ ἐξ-
 ερχόμενον τοῦ δωματίου».

Μὴ δυνάμενος ὁ Γύγης νά διαφύγῃ ἐπράξε
 κατὰ τήν ἐπιθυμίαν τοῦ Κανδαύλου ἐτοποθετήθη
 λοιπὸν κατὰ τήν ὀρισμένην ὥραν ὀπισθεν τῶς
 θύρας καί εἶδε τήν γυναίκα εἰσελθοῦσαν καί
 ἐκδυομένην, ὅτε δὲ ἐστράφη ἡ γυνή ἵνα με-
 ταβῇ εἰς τήν κλίνην, ἐτραβήχθη ὁ Γύγης καί
 ἐξῆλθεν, ἀλλὰ ἡ γυνή τὸν εἶδε. Μαθούσα αὐτῆ
 τῶ ἄσχημον τέχνασμα τοῦ συζύγου τῶς ἡσχύνθη
 ἀλλ' ἐσιώπησε, σκοπὸν ἔχουσα νά ἐκδικηθῇ
 τὸν Κανδαύλην, διότι οἱ Λυδοὶ καί ἄλλοι
 λαοὶ τὸ θεωροῦσι μεγάλην αἰσχύνῃ νά φα-
 νῆ τις γυμνός, καί ἀνήρ ἂν ἦναι. Τήν ἀκό-
 λουθον ἡμέραν προσεκάλεσεν ἡ βασίλισσα τὸν
 Γύγην καί τοῦ εἶπεν: «Ἐν ἐκ τῶν δύο πρέ-
 πει νά ἐκλέξῃς, ὦ Γύγη, ἢ νά φανεύσῃς τὸν
 Κανδαύλην καί νά λάβῃς ἐμῆ καί τήν βασι-
 λειαν τῶς Λυδίας, ἢ νά θανατωθῆς ἐσὺ ἵνα μὴ
 βλέπῃς εἰς τό ἐξῆς ὄσα δέν πρέπει, ἀκούων τῶς
 προτροπῶς τοῦ Κανδαύλου. Ἡ ἐκείνος πρέπει
 νά χαθῇ, ὅστις ἐσκέφθη τοιαῦτα πρᾶγματα,
 ἢ σὺ ὅστις με εἶδες γυμνήν». Ὁ Γύγης εὐρέθη
 εἰς ἀμηχανίαν τί νά πράξῃ, μὴ θέλων νά φανε-
 υῖσῃ τὸν κύριον του· ἀναγκασθεὶς ὅμως ἐπρο-
 τήμασε τό πρόωτον. Κουβείς ὀπισθεν τῶς θύρας
 ὄθεν εἶχε θεωρησῇ τήν βασίλισσαν ἐκδυομένην
 καί ὀπλισμένος δι' ἐγχειρίδιον, τό ὅποιον αὐτῆ
 τοῦ εἶχε δώσῃ, ἐφόρευσε τὸν Κανδαύλην κοι-
 μώμενον, ἔλαβε δὲ καί τήν γυναίκα καί τήν
 βασιλείαν τῶν Λυδῶν.

Εγώ.—Τὸ διήγημα τοῦτο εἶναι σπουδαιότατον καὶ μαρτυρεῖ τρανῶτα τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων σου, ὅτι δηλ. ἡ ἀπογύμνωσις τῆς σαρκὸς προϋποθέτει ἢ συνεπιφέρει τὴν ἠθικὴν ἀναίδειαν καὶ ἀπογύμνωσιν.

Φ.—Ποῦ καλὰ! ἄς προχωρήσωμεν! Ἄς ἐλθωμεν εἰς αὐτὴν τὴν οὐσίαν τῆς διασκεδάσεως. Ὁ χορὸς! Παρατήρησον καὶ παρατηρεῖς ἐνταῦθα πόσον ὄλοι οἱ ἄνδρες εἶναι εὐγενεῖς καὶ περιποιητικοί, πόσον αἱ κυρίαι εἶναι χαρίσσαι καὶ εὐπροσήγοροι! Παρατήρησον! πόσαι θωπεῖται, πόσαι ὑποκλίσεις, πόσα μειδιάματα! Νομίζεις ὅτι αἱ αἰθουσαι αὐταὶ μετετρέπησαν εἰς κατοικίας ἀγγέλων. Οἱ ἄνθρωποι μετεβλήθησαν διὰ μιᾶς ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου καὶ φαίνονται ὄντα ὑπεράνθρωπα καὶ εὐδαίμονα, πᾶν γαστῆρ καὶ ὕλικόν καὶ εἰσῆλθον ἐνταῦθα ὡς καθαρὰ πνεύματα, *verklärte Geister*, καθὼς λέγουσιν οἱ Γερμανοὶ ἢ μουσικὴ τοῦ χοροῦ δὲν ἐγείρει παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπινα καὶ ὕλικὰ εἰσθήματα, ἀλλὰ μόνον τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν τῆς Ἀρμονίας, καὶ τὴν Πόθον τοῦ Ἰδεώδους, ἐν ἠθάνθη διὰ παντός τοῦ βίου του καὶ ἐξέφρασε δι' ὅλης τῆς ποιήσεώς του ὁ μέγας ποιητὴς Σχίλλερ, τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν, οἱ ὄρατοι βραχίονες, τὸ ἀσμαίνον στήθος των, οἱ ἐκ τῆς μέλης τῆς ἡδονῆς ὅτε μὲν σπινθηροβολοῦντες, ὅτε δὲ κεχαυρωμένοι ὀφθαλμοὶ των, οὐδὲν ἀνθρώπινον ἐγείρει παρ' αὐτοῖς, οὐδεμίαν ὕλικὴν καὶ χοϊκὴν ἐπιθυμίαν, ἀλλὰ καὶ λειψυτικὸν θαυμασμὸν ἐμποιεῖ.

Εγώ.—Εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ λόγοι σου εἶναι ἀπλῆ εἰρωνεία.

Φ.—Εἶναι περὶ τὸν νομίζω, νὰ λεπτολογῶμεν ἢ νὰ συζητήσωμεν ἐὰν ὁ χορὸς, μεταξὺ ἐγγράμων πρὸ πάντων, εἶναι τι θεμιτὸν ἢ ἀθέμιτον. Ὅσοι παρευρίσκονται εἰς τοὺς χορούς καὶ παρατηροῦσι τὰ συμβαίνοντα δὲν δύνανται νὰ μὴ ὀμολογήσωσιν ὅτι αἱ αἰθουσαι τῶν τριούφων διασκεδάσεων εἶναι ἐργαστήρια κακοηθείας καὶ διαφθορᾶς. Ἀλλὰ τὴν ἐξαχρείωσιν ταύτην τηρεῖ εἰσαὶ σεβαστὴ ἢ θέλεις τῶν ἀνωτέρων τάξεων. Πάντες οἱ εὐαίσθητοι καὶ χρηστοὶ ἄνθρωποι ἀναγνωρίζουσι τὸ ἀνῆθικόν τῆς διασκεδάσεως ταύτης, πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὸ ἀγαθὸν τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους των κατακρίνουσιν αὐτὸν. Ἀλλὰ τί λέγω; ἐνθυμούμαι τώρα ὅτι τὸν χορὸν καταδικάσας, ἤθευες τις; οὐχὶ θεολόγος τις ἢ ἱεροκλήρυς διδάσκων ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ἐγκράτειαν καὶ προσευχὴν, — οὐχὶ ποιητὴς τις ἢ φιλόσοφος ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἠθικολόγησαν περὶ τῶν τοιοῦτων καὶ ἐξύμνησαν τὴν ἀρετὴν ὡς τὸ κάλλιστον θῆραμα ἐκ τῆ βλάφ; οὔτε ὁ Πακίνας, οὔτε ὁ Φωσκόλος εἶναι, οἱ μικρῶς ἐλέγχοντες εὐτόν, ἀλλ' ἕτερος παλιῆς, ὀνομαστός διὰ τὰ

μεγάλα ποιητικὰ του πλεονεκτήματα καὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνας του, ἀλλὰ ἀξίος οὐκ εἶναι διὰ τὴν διαφθορὰν τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου του. Ἠξέυρεις ὅτι ὁ Byron ὑπῆρξε μέγας ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ ἀχαλίνωτος ἄνθρωπος ἢ κακία εἶχε δι' αὐτὸν μέγα δέλεαρ, οὐχ ἤττον καὶ αὐτὸς ἀνεγνώρισε τὸ ἄσμενον τῆς διασκεδάσεως ταύτης καὶ σφοδρῶς ἐστηλίτευσεν αὐτὴν εἰς τὸ ποιηματίον του *The Walls*. Ἐν αὐτῷ κατακρίνει τὸν χορὸν ὡς ἐπιτρέποντα εἰς τὰ ἄτομα τῶν δύο φύλων ἀνάκειον καὶ ἀθέμιτον προσπέλασιν καὶ συναφείαν, ἀναφέρει δὲ τὴν ἐκπληξὴν ἣν ἠσθάνθη σῶφρων τις Ὀθωμανός, ὅτε παρευρέθη εἰς ἓνα χορὸν Εὐρωπαϊκῶν. Τὸ τέλος τοῦ ποιήματός του τοῦτου ἔχει ἐλεγεῖακὸν χαρακτῆρα. Διατὶ, λέγει ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς συμπολίτας του, θέλετε νὰ καταστήσετε τὸσφ εὐνων τὸ κάλλος καὶ τὰ ἄλλα θέλγητρα τῆς γυναικός; διατὶ θέλετε νὰ μαράνητε τὸ θεῖον καὶ ἄγνον αἶσθημα τοῦ ἔρωτος, κυλίνοντες αὐτὸ εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀκολασίας;

Ἐξ ὧν μέχρι τοῦδε σοὶ ἀνέφερα, καὶ ἐξ ὧν ἰδίως ὀμμάσι παρατηρεῖς ἐν ταῖς αἰθούσαις ταύταις δύνασαι, χωρὶς τῆς βοήθειάς μου, νὰ σχηματίσῃς μίαν ἰδέαν περὶ τῆς ἐν γένει ἀνατροφῆς ἣν ἔχει αὐτὴ ἡ τάξις τῆς κοινωνίας, καὶ νὰ ἐξηγήσῃς διαφορὰ ἄλλως ἀναξήγητα φαινόμενα, παρατηρούμενα ἰδίως εἰς αὐτήν. Αὕτη νηπιόθεν οὕτως ἀνατρέφεται. Ἡ ἀγωγή αὐτῆς ἀποθλίβει εἰς τὸ νὰ καταπνίξῃ πᾶν εὐγενὲς αἶσθημα τῆς ψυχῆς καὶ ἀντικαταστήσῃ ἀπλὴν ἐξωτερικὴν κοσμιότητα τρόπων, ἐπιτρέπουσαν τὰ πάντα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς εὐσημοσύνης. Ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ διαφθορὰ. Ναι, ἰδὲ τὸν ἄνθρωπον υἱὸς ἐξέρχεται ἐκ τῶν χειρῶν τῆς φύσεως καὶ ὑστερον παρατήρησον τὴν ἠθικὴν παραμόρφωσιν, ἣν παράγει εἰς αὐτὸν βαθμιαίως ἡ ὑψηλὴ αὕτη ἀνατροφή. Τότε θέλεις ὀμολογήσῃς ὅτι ἡ ἐν τῷ ἀτόμῳ καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ διαφθορὰ δὲν ἐπέρχεται διὰ μιᾶς ὡς κεραυνός, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν καὶ ἀνεπαίσθητως δηλητηριάζει τὰ ἀγνότερα αἰσθήματα, ὅσα ἐνέπνευσεν ἡ φύσις εἰς τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ἐν πρώτοις, ἀν ἐξετάσῃς τὴν ἀγωγὴν, ἣν λαμβάνουσι τὰ κοράσια, θὰ πεισθῆς ὅτι ταῦτα δὲν προορίζονται εἰς γάμον, δὲν προορίζονται νὰ σχηματίσωσιν οἰκογενεῖαν, νὰ μορφώσωσιν αὐτὴν καὶ χρησιμεύσωσιν ὡς βοηθοὶ τοῦ ἀνδρός εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν καὶ διαχειρίσιν. Τὰ σπουδαιότερα θέματα τῆς ἀγωγῆς αὐτῶν εἶναι μουσικὴ, ξένα γλῶσσαι, κομψότης τρόπων καὶ τὰ παρόμοια! Πᾶσα σπουδαιότερα γνώσις καὶ μελέτη παραγκωνίζεται. Ἐρησκειτικαὶ καὶ ἠθικαὶ μελέται, γνώσεις ἀποθλίβονται εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν οὔτε κἂν ἀναφέρονται. Τὴν περαιτέρω ἀνατροπὴν

φῆν συμπληροῖ ὁ οἰκογενειακὸς βίος. Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ ἀνατροφή αὕτη, οὐδὲν ἔχουσα ἠθικὸν ἔρεισμα, οὐδεμίαν θρησκευτικὴν βάσιν; Τὸ ἠθικὸν καὶ θρησκευτικὸν αἶσθημα ὑπάρχει ἐμφαντικὸν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, μόνον δὲ τοιαύτῃ ἀγωγῇ, ὡς διδεται σήμερον εἰς τὰς νέας, δύναται νὰ μαράνη αὐτὸ, ἀντὶ νὰ καλλιεργήσῃ καὶ τελειοποιήσῃ. Δοκίμασε, ἀν ἦσαι ἱκανός, νὰ ἀποπλανήσῃς ἀγνὴν καὶ ἀπαιδευτὸν ἀγρότιδα. Τὸ πρῶτον ἀσμενον βλέμμα σοῦ, ὁ πρῶτος ἀσμενος λόγος σου θέλει προσηκρῶσιν εἰς τὴν συναίσθησιν τῆς ἰδίας ἀγνότητος, θέλει δὲ σὲ βραπίσῃ κατὰ πρόσωπον, ἀν τολμήσῃς νὰ προσβάλλῃς τὴν σεμνότητα τοῦ χαρακτηρηθῆς της, — ἐν ᾧ ἡ εὐγενὴς κυρία τῶν ἀνωτέρων τάξεων μειδιᾷ εἰς τοὺς χαριεντισμοὺς καὶ τὰς θωπείας τοῦ ἀσμενου καὶ διεφθαρμένου τυχοδιώκτου.

Πιστεύω ὅτι μέχρι τοῦδε παρηκολούθησας εἰς τὰς σκέψεις μου καὶ συμφωνεῖς ὅτι αὐταὶ δὲν περιέχουσιν ἴχνος ὑπερβολῆς.

Εγώ.— Συμφωνῶ πληρῶς τὰ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὰς συμπληρώσῃς.

Φ.— Ἀκολουθῶ λοιπόν. Ἀνέφερα τὴν πρῶτην ἀνατροπὴν, ἣν λαμβάνουσιν αἱ νέαι. Ποῖος εἶναι τώρα ὁ οἰκογενειακὸς αὐτῶν βίος; Ἀνάλογος πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἣν ἐλαβον. Ἐν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ ἀποκτίνουσι αἱ νέαι τὰς προκαταρκτικὰς γνώσεις καὶ ἔχουσι πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ παραδείγματα τοῦ μετέπειτα βίου των. Ἐπιβίβουται εἰς τὴν ἕσον ἐνεργεῖν ἐλευθερωτέραν συναναστροφὴν καὶ συνασχρῶσιν μετὰ συγγενῶν, οἰκείων καὶ ξένων. Αἱ σχέσεις αὐταὶ καὶ τὰ καθήκοντα παραδείγματα συμβάλλουσι τὰ μέγιστα εἰς τὴν νοητικὴν ἐξύπνισιν τῆς νέας καὶ προδιαθέτουσι τὴν ψυχὴν. Περὶ τινῶν νεανίδων δύνασαι καὶ πρὸ τοῦ γάμου των νὰ εἰκόσῃς τὴν μέλλουσαν πορείαν των... αὐταὶ διεφθάρσαν ἤδη ἠθικῶς, μόνος δὲ ὁ φόβος μὴ παραβλαφθῇ τὸ μέλλον των, κρατεῖ αὐτὰς ἀπὸ τοῦ τελουταίου ἀπελπιστικοῦ βήματος.

Ἀλλὰ καὶ σεμνῶς ἀνατετραμμένοι νέαι δὲν δύνανται μετὰ τὸν γάμον των νὰ μὴ παρασυρθῶσιν ἐκ τοῦ ρεύματος τῆς γενικῆς διαφθορᾶς. Κατὰ τὰς σημερινὰς θεωρίας ὁ ἀνὴρ δὲν εἶναι κύριος, δὲν εἶναι ἀνώτερος τῆς γυναικός, ἀλλ' ἴσος, οὐχὶ σπανίως δὲ καὶ κατώτερος. Ἡ νέα δὲν ἀκούει πλέον τὴν ἐπιτακτικὴν φωνὴν τοῦ πατρὸς, τοῦ ἀνατόρου, φωνὴν, ἣτις δύναται νὰ προφυλάξῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βλάβου, ἀλλὰ τὴν θωπευτικὴν φωνὴν τοῦ ἰσοβαθμοῦ συζύγου. Ἡ στιγμιαία αὕτη μεταβάσις ἀποφασίζει, οὕτως εἰπεῖν, τὴν τύχην τῆς γυναικός. Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀκολουθῶς ἐκ τῶν σχέσεων καὶ περιπετειῶν ὅσαι ἐνδέχεται νὰ παρακολουθήσωσιν εἰς τὸ διάστημα τοῦ συζυγικοῦ βίου. Αἱ κοινωνικαὶ ὁμως ἐξέεις δὲν ἀλλοιοῦνται, δὲν καταργοῦνται (ὁμιλῶ πάντοτε περὶ τῶν ἀνωτέρων τάξεων) διὰ μιᾶς,

καὶ ἡ διατήρησις αὐτῶν δηλοῖ ὅτι ἔχουσι ρίζας ἀείποτε ἀκμαίας. Ὁ χορὸς, ἐν ᾧ παρευρίσκόμεθα, εἶναι χορὸς μιᾶς τῶν καλλιτέρων καὶ σεμνοτέρων οἰκογενειῶν τῆς πόλεως, ἀλλὰ τίνας εἶναι οἱ προσκεκλημένοι; Περιττὸν νὰ σοὶ εἰπῶ ὅτι ἐκ τῶν ἑκατὸν περίπου κυριῶν, αἰτίνας παρευρίσκονται, αἱ εἴκοσι τοῦλάχιστον εἶναι γνωσταὶ δι' ἐρωτικὰς περιπετείας ὡς ἐλαβον κατὰ τὸ διάστημα τοῦ συζυγικοῦ βίου των, καὶ ὅμως ὁ κόσμος ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποδίδῃ εἰς αὐτὰς, ἐξωτερικῶς τοῦλάχιστον, τὸν αὐτὸν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς σεβασμὸν.

Εγώ.— Ὁ σεβασμὸς ὅμως οὗτος εἶναι μόνον φαινομενικός ὅσοι γνωρίζουσι τὴν διαγωγὴν των.

Φ.— Ὅσοι γνωρίζουσι τὴν διαγωγὴν των δὲν διατάξουσι νὰ προσκαλέσωσιν αὐτὰς εἰς τὰς διαφόρους συναναστροφὰς των, ἀρα δὲν ἀποδοκιμάζουσι τὴν διαγωγὴν των.

Εγώ.— Ἡ κατάστασις αὕτη εἶναι τῷ ὄντι ἀξιολύπητος.

Φ.— Ναι, εἶναι τῷ ὄντι λυπηρὰ. Πόσον εἰλικρινεῖς εἶναι οἱ λόγοί μου, τὸ ἀποδεικνύει ἡ σειρὰ τῶν σκέψεών μου καὶ αὕτη ἡ κατάστασις τῆς κοινωνίας. Παρασιώπησα τὰς μεγάλας θυσίας, εἰς ἃς ὑπόκειται ὁ ἔγγαμος κατὰ τὸν συζυγικὸν βίον του, θυσίας τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως καὶ περιορισθὴν μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν καθαρὰν σχέσιν τοῦ γάμου, — παρασιώπησα τὰς εὐθύνας, τὰς ἀδικύτους φροντίδας καὶ τὴν ἀκατάπαυστον ἀγωνίαν περὶ τῆς ἀνατροφῆς, ἐκπαιδεύσεως καὶ συντηρήσεως τῆς οἰκογενείας, καὶ περιορισθὴν μόνον εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς σχέσεως δύο ὄντων, προωρισμένων νὰ διανύσωσιν ὁμοῦ τὸ στάδιον τοῦ βίου ἐν ἀγάπῃ καὶ ἁρμονίᾳ. Ἀλλ' αἱ φροντίδες, αἱ περὶ τῆς οἰκογενείας, τῶν τέκνων καὶ τῶν θυγατέρων μέριμναι, ἡ αὐταπάρνησις τοῦ ἀνδρός χάριν τῆς εὐημερίας τῆς οἰκογενείας του, εἶναι θυσίαι προκαλοῦσαι τὸν θαυμασμὸν καὶ τοῦ στωικωτέρου τῶν φιλοσόφων. Ἄν εἰς ταῦτα προσθήσῃς τὴν ἀτιμίαν, ἣτις δύναται νὰ προέλθῃ εἰς τὸν ἄνδρα ἐκ τῆς ἀνηθικότητος ἢ ἐλαφρότητος τῆς ἰδίας συζύγου, χάριν τῆς ὁποίας θυσιάζει τὸ πᾶν, ἔχει πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς Ἀληθείας, ἔχει πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς Καταστροφῆς.

Ὅσα σοὶ ἐξέθεσα περὶ τῶν κακῶν, ἄτινα δυνατὸν νὰ συνεπιφέρῃ ἡ συζυγικὴ σχέσις, βασιζονται εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἀδυναμία, ἡ μαρτία καὶ ἡ διαφθορὰ τοῦ ἀνθρώπου πάντοτε καὶ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἐβόλυε τὴν ἱερὰν ταύτην σχέσιν, ἀλλὰ εἰς τὴν νεωτέραν ἐποχὴν, εἰς ἣν συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἰδικὴ μίξις, ἡ ἀθέτησις τοῦ συζυγικοῦ συμβολαίου ἐλαβαν εἰς μίαν ταξίν τῆς κοινωνίας τὸν χαρακτῆρα κοινωνικοῦ ἰθιμοῦ. Σοὶ εἶναι γνωστὸν τὸ ἀθάνατον ποιήμα

τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Παρίη (Il giorno), διὰ τοῦ ὁποίου κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἐσα-
 τύρισε ἐν τῷ ἄκρῳ ἀποκαμίλλῳ τῶν γῆτε ἐπι-
 κρατουμένων Serventismo τῆς πατρίδος του καὶ
 τὰς κακὰς ἐξέεις τῆς κοινωνίας. Αἱ ἐξέεις ἐκεί-
 ναι ἐξακολουθοῦσιν ἐτι καὶ σήμερον λυμαινό-
 μεναι τὰς εἰς τῆς κοινωνίας. Ὅπου ἀνη-
 τέρα συνκαστροφῆ, ὅπου ἀνώτερος κύκλος ἐ-
 κεῖ καὶ τὸ φῶς τοῦ Ἑρωτος, μεταμορφωμέ-
 νου εἰς κακὸν δαιμόνα, πλανᾶται προσπαθοῦν-
 γὰ ἀλλαιώση σχέσεις καθιερωμένας ὑπὸ τῆς φύ-
 σεως, τῆς θρησκείας καὶ τῆς κοινωνίας. Ὁ Πα-
 ρίη πρὸς ἐξήγησιν τῆς κοινωνικῆς ταύτης νό-
 σου, ἐπέλασεν ὄρατον μῦθον, τὸν ἐξῆς:

«Κατ' ἀρχὰς ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, Ἑρως,
 ἦτο πάντοτε φιλιώμενος καὶ ἀχώριστος τοῦ
 ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰμεναίου (Γάμου). Ὡς δίδυ-
 μοὶ ἀδελφοὶ ἔζων πάντοτε ὁμοῦ ἐν ἀδελφικῇ
 ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ. Ὁ Ἑρως ὅμως ἐνόησέ
 παρὰ ἧτο ἀνώτερος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰμε-
 ναίου κατὰ τὴν δυνάμιν καὶ διεμαρτυρήθη πρὸς
 τὴν μητέρα τοῦ λέγων. — Διὰ τί ἐγὼ νὰ ἦμαι
 καταδικασμένος νὰ συζῶ πάντοτε μετὰ τοῦ
 Ἰμεναίου, ὅστις εἶναι ὑποδεστέρος μου; ἐγὼ
 τοξεύω καὶ αὐτὸς ἀπολαμβάνει ἀνέτως τῶν
 καρπῶν τῆς τέχνης μου; θέλω νὰ ἀποχωρισθῶ
 ἀπ' αὐτοῦ, θέλω γὰρ εὐρύνω τὸν κύκλον μου καὶ
 διὰ τοῦ τόξου μου νὰ ρίπτω τὰ βέλη μου ὅπου
 θέλω.» Ἡ Ἀφροδίτη ἐχώρισε τοὺς δύο ἀδελ-
 φοὺς καὶ κατέστησε τὸν Ἑρῶτα ἐλευθερὸν καὶ
 ἀνεξάρτητον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰμεναίου.»

Ἀλλὰ εἶναι κενὸς νὰ τελειώσω. Συνέπει-
 αὶ τῶν λέγει τούτου ἐκτεθέντων ὅτι ἦτο ἡ ἐπο-
 στροφή καὶ ἡ πλήρης ἀπόχῃ τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ
 τοῦ γάμου. Ἐσχίσθη αὕτη, ἡσχίσθη τοῦ
 γάμου, σκέπτεται καθ' ἑαυτὸν ὁ τίμιος ἀν-
 θρώπος; εἶναι τι ἀκροσφαλὲς καὶ δύναται νὰ
 ἐκθέσῃ τὴν τιμιότητά τοῦ ἀνθρώπου. Προτι-
 μότερον λοιπὸν νὰ ἀπέχω. Περίεργον πραγμα-
 τὸς ἤλλαξαν τὰ πράγματα! Οἱ ἀρχαιότεροι
 καὶ ἀπλούστεροι τῶν ἀνθρώπων συσθεβούλευον
 εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ ἀγαπητοὺς τῶν γάμων,
 ὡς κατὰ φύσιν κατὰ τῆς ἀτομικῆς διαφορᾶς
 καὶ ἐξαχρεώσεως ἑκάστου ἀνθρώπου καὶ

ὁ γάμος ὅμως εἶναι ἡ βῆσις τῆς κοινωνίας,
 ἡ βῆσις τοῦ κόσμου; χωρὶς αὐτοῦ ἀδύνατος ἡ
 ὑπερῆς τῆς κοινωνίας. Τῆς κοινωνικῆς ταύ-
 τῆς ἀνάγκῃ μαρτυρεῖ καὶ ἐκφράζει αὕτη ἡ φύ-
 σις, εἰς τὸν γάμον τῆς ὁποίας ὑπακούουσιν οἱ
 ἄνθρωποι. Ἀλλ' ἡσχίσθη αὕτη γὰρ διυρῆθῃ νὰ
 ἐξακολουθήσῃ; πρέπει νὰ ἐπαγέλῃ εἰς τὰ ἀ-
 ληθῆ αὐτῆς βῆσις. Ἐγὼ σοὶ ἐξέθηκα κατὰ τὸ δυνατόν καὶ ἐν
 πάσῃ ἀληθείᾳ τὰς ἀσχημίας καὶ τὰς παρεκ-
 τροπὰς τῆς ἐσχίσσεως καὶ τῆς προερχομένης ἐκ
 τῆς κακῆς ἀγωγῆς καὶ πιστεύω ὅτι περιέγραψα

τὴν νόσον συμφῶνως πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἄν
 δὲ ἡ διάγνωσις εἶναι ἀλήθης, εὐκόλος καὶ ἡ εὐ-
 ρεσις τῶν μέσων τῆς θεραπείας.

Ἐν Κερκίρα τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1883. Μ.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐκδίδεται ἐκ τοῦ τυπογραφείου
 Ἰωάννου Κόρομηλα κομικὸν ἐπιπέθετος τεύχος, περιέχον
 τὰ «Παιδικὰ διηγήματα» τοῦ ἐκ τῶν συνεργατῶν ἡ-
 μῶν κ. Ἀριστοτέλους Π. Κουρτίδου. Πάντες ὅσοι κη-
 ρύονται περὶ τῆς ἀρθῆς παιδείας τῶν τέκνων αὐτῶν
 ἀ: ζητήσῃ νὰ προμηθεύθῃ τὸ ὄρατον τοῦτο ἔργον.
 Διότι τὸ βιβλίον συγκυρετοῖ τὴν παιδαγωγικὴν δυνά-
 μιν μετὰ λεπτῆς τέχνης διακαχυμένην εἰς τρυφερότατα
 διηγήματα, ἐνέχει τόσον εὐχρονον καὶ ὀρεγνὰ τροφὴν διὰ
 τὰς ἀπαλὰς τῶν παιδῶν ψυχὰς, ὥστε ἀδυστάτως δύ-
 νάμεθα νὰ τὸ συστήσωμεν ὡς ἄξιον νὰ προτάσῃται
 παντὸς ἄλλου ἀναγνώσματος εἰς μόρφωσιν τῶν παιδῶν
 προωρισμένου. Ὡς δείγμα τῶν παιδικῶν διηγημάτων
 λαμβάνομεν κατὰ τὸν ἕν ἐκ τῶν πολλῶν ἐν τῷ τόμῳ
 περιεχομένων καὶ παραθέτομεν ἑταῦθα — τὸ ἐπόμενον.
 Σ. τ. Δ.

Ἡ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

— Τὴν ἱστορίαν μας, θετέ, τὴν ἱστορίαν μας
 ἐφώνησεν ὁ μικρὸς Ἀρισταίδης.
 — Καὶ αἱ ἐξετάσεις μας ἐτελείωσαν, καὶ ἀ-
 ριστα ἐπήραμεν, εἶπε καὶ ἡ Πηνελόπη.
 — Λοιπὸν τὴν ὑπόσχεσίν σας!
 — Τὴν ὑπόσχεσίν σας!

Καὶ ἐτοποιηθῆσαν καὶ οἱ δύο, ἀδελφὸς
 καὶ ἀδελφῆ, πλησίον εἰς τὰ γόνατα τοῦ θεοῦ
 τῶν Πλάτωνος καὶ ἠτοιμάσθησαν ν' ἀκούσου
 τὴν διήγησίν του.

Ὁ θεὸς τῶν Πλάτων ἐτάξειδευσεν εἰς πολ-
 λὰ μέρη, εἶδε πολὺν κόσμον, ἀνέγνωσέ πολλὰ
 βιβλία καὶ εἰςέυρει πολλὰς καὶ καλὰς ἱστορίας
 καὶ ὅσας φορὰς ὁ ἀνεψιὸς του καὶ ἡ ἀνεψιὰ του
 ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά των τοὺς διηγῆται
 μίαν ἱστορίαν· τοῦτο δὲ συμβαίνει σχεδὸν καθὲ
 βράδῳ, διότι καὶ οἱ δύο εἶνε εὐτακτοὶ καὶ ἐ-
 πιμελεῖς.

Ἀλλὰ τῶρα δὲν ζητοῦν χαμίαν ἀπὸ τὰς
 συνειθισμένας ἱστορίας τοῦ θεοῦ των· ζητοῦν
 τὴν συγκινητικὴν ἐκείνην ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν
 ὑποσχέθη νὰ τοῖς εἰπῇ ἂν παροῦν ἀρίστα εἰς
 τὰς ἐξετάσεις των καὶ τὴν ὁποίαν περιμένουν
 μετ' ὀσμῆν ἀνυπομονησίαν ἐνὰ μῆνα τῶρα.

Ὁ θεὸς Πλάτων ἐκάθισε περισσύτερον ἀνα-
 παυτικῶς εἰς τὴν καθέκταν του, ἐσκέφθη ὀλίγον,
 ἔβησεν ὀλίγον, καὶ ἔπειτα ἤρχισα:

— Μίαν ἡμέραν

Ἄμα τὰ δύο παιδιὰ ἤκουσαν τὴν μαγικὴν
 αὐτὴν λέξιν, ἡ ὁποία εἰς τὴν ζωηρὰν παιδικὴν
 φαντασίαν ὑπόσχεται συγκινήσεις καὶ περιπε-
 τεῖας, δράκους καὶ βασιλοπούλιας, μαγευμένους
 πύργους καὶ πτερωτὰ ἄλογα, βροντὰ ὅπου ἀνοι-
 γοκλειοῦν καὶ νεκροὺς ὅπου ἀναστήνονται με-
 τὰ ἀθάνατον νερόν, μηλέας ὅπου ὀμιλοῦν καὶ

δάση ὅπου τραγυδοῦν, ἐστρουμώθησαν περισ-
 σότερον εἰς τὰ γόνατα τοῦ θεοῦ των, ἐσῆμα-
 σαν ζωηρῶς τὰς κεφαλὰς των, ἐχαμογέλασαν
 ἀπὸ εὐτυχίας, ἐτένωσαν μὲ προσοχὴν τὰ αὐ-
 τία των, καὶ μὲ τὰ περίεργα καὶ ἔξυπνα ὀμμά-
 τιά των τὸν ἐκύτταζαν μέσα εἰς τὰ ὀμμάτια του.

— Μίαν ἡμέραν, ἐπαγγέλασεν ὁ θεὸς Πλά-
 των, ἐν παιδίον ἕως δώδεκα ἐτῶν ἐπέστρεψεν
 ἀπὸ τοῦ σχολείου. Ἦτο χειμῶνας. Τὰ πτωρὰ εἶχε
 χιονίσει καὶ αἱ στέγαι καὶ οἱ δρόμοι ἦσαν κά-
 τασπροι· ὁ ἀνεμος ἐφυσούσε παγωμένους. Ἀλλὰ
 τὸ παιδίον δὲν ἐκρίωνεν· ἐφορούσεν ὄρατα καὶ
 γονδρὰ φορέματα, καινούργια καὶ στερεὰ ὑπο-
 δήματα, χειρόκτια εἰς τὰς χεῖράς του· ἦτο
 πλουσιόπαιδον· ὁ δὲ χειμῶνας, καλὰ μού παι-
 διά, δὲν εἶνε διὰ τοὺς πλουσίους, εἶνε διὰ τοὺς
 πτωχοὺς ὅταν οἱ πλούσιοι, μεγάλοι καὶ μι-
 κροὶ καθήκται τριγύρω εἰς τὴν θερμάστραν των,
 ἢ ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐστίαν των ὅπου καίει ὄρατα
 φωτία καὶ ἀπορπίζει γλυκερὰν ζέσην, δὲν αἰ-
 σθάνονται τὸν χειμῶνα· καὶ ἂν βρέχῃ, καὶ ἂν
 χιονίῃ ἔξω, ἐκείνοι ἔχουν ἥλιον μέσα εἰς τὸ
 δωμάτιόν των· ἀλλ' οἱ πτωχοὶ;... ὦ! οἱ καυ-
 μένοι οἱ πτωχοὶ, ἐνῶ βογγᾷ εἰς τὴν στέγην
 των ὁ ἀνεμος καὶ ἐμβαίνει εἰς τὸ παλαιόσπιτόν
 των ἀπὸ τὰ σπασμένα παραθύρα ἢ τὰς ρα-
 γάδας, ἐνῶ ἀστράπτει καὶ βροντᾷ εἰς τὸν οὐ-
 ρανόν, ἐκείνοι περνοῦν σκοτεινὰ τὰς μακρὰς καὶ
 ἀγρίας νύκτας τοῦ χειμῶνος ἀπληπισμένοι καὶ
 κλαίοντες. Καὶ δὲν ἔχουν οὔτε ψωμί νὰ δώσουν
 εἰς τὰ παιδιὰ των, οὔτε σκέπασμα νὰ τὰ σκε-
 πάσουν, καὶ τὸ ἐν φωνάζει· πεινῶ, τὸ ἄλλο·
 παγῶν, καὶ τὸ ἄλλο εἶνε ἀρρωστὸν καὶ κινδυ-
 νεύει... Καὶ ἀργεῖ τότε, ἀργεῖ πολὺ νὰ ἐξη-
 μερώσῃ.

— Οἱ καυμένοι οἱ πτωχοὶ! ἐψιθύρισεν ἡ
 Πηνελόπη συγκινηθεῖσα.

— Τὸ παιδίον λοιπὸν ἐκείνο, ἐξακολουθή-
 σαν ὁ θεὸς Πλάτων, τὸ ὁποῖον ὀνομάζετο Κλε-
 ἀνθης, τόσον ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὸ κρῦον,
 ὥστε εἶχε σταθῆ εἰς μίαν ἀκρὰν τοῦ δρόμου καὶ
 ἐκύτταζε δύο σπουργίτας οἱ ὅποιοι ἐπέτοῦσαν
 ἀπὸ στέγην εἰς στέγην, καὶ ἐσκέλιζαν μὲ τὸ
 ράμφος των τὴν χιόνα, διὰ νὰ εὐσοῦν κανένα
 σπάρρον ἢ σκαλί. Εἶπε δὲ ὄλην τὴν τὴν προ-
 σοχὴν εἰς τὰ πτηνὰ, ὅταν ἐξαφᾷ ἐν ἄλλο παι-
 δίον ἦλθε καὶ ἐσπάρθη ἐμπρὸς του καὶ ἐσταύρωσε
 τὰς χεῖράς του.

Ἦτο ἕως ἐννέα ἐτῶν τὰ ἐλεεινὰ τοῦ φορέ-
 ματα εἶχαν τόσον μεγάλας τούπας εἰς τὰ γό-
 νατὰ καὶ εἰς τοὺς ἀγκῶνας, ὥστε ἐφαίνοντο τὰ
 κρέατά του τὰ χεῖρά του ἦσαν μελανὰ, αἱ χεῖ-
 ρές του πρισμένα καὶ κατακόκκινα, οἱ πόδες
 του γυμνοὶ καὶ ὅλο πληγὰς ἀπὸ τὰ ζεπύργια-
 ματα ἐπέτοῦσαν ἐπάνω εἰς τὴν χιόνα.
 Τὸ δυστυχὲς ἐτρεμούλιαζε καὶ ἐκτύπουσαν
 τὰ ὀδόντια του!...

Ὁ Κλεάνθης ἄμα ἐψιθύρισεν καὶ τὸ εἶδεν, ἀνε-
 τριγύρασεν εἰς ὄλην τὸ σῶμά του.

— Καλὸ μού παιδί, τοῦ εἶπε μὲ αἰγανὴν
 φωνὴν τὸ πτωχόν, μήπως σοὺ εὐρίσκειται κά-
 νένα ζευγάρι παλιῶν παπούτσιων;

Ὁ Κλεάνθης ἐνεθυμήθη, ὅτι ἐκείνας τὰς ἡ-
 μέρας τοῦ εἶγεν ἀγοράσει ὁ πατέρας του τὰ
 καινούργια ὑπόδηματά ὅπου ἐφορούσε.

Τοῦ ἀπεκρίθη λοιπὸν:

— Ἐγὼ ἔλα εἰς τὸ σπίτι νὰ τοῦ τὰ δώσω·
 ἀλλὰ μού φαίνεται πῶς θὰ σοὺ εἶνε ὀλίγον με-
 γάλ.

— Μεγάλα; δὲν πειράζει ἐγὼ εἶμαι πτω-
 χόπουλο· μόνον ζυπόλυτό νὰ μὴν περιπατῶ
 πάνω εἰς τὰς πέτρας καὶ εἰς τὰ χιόνια, γιὰ τὴν
 κρυῶν, κρυῶν πολὺ.

— Ἐλα μαζί μου, τοῦ εἶπεν ὁ Κλεάνθης·
 καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον τοῦ εἶπε πάλιν· μήπως
 πεινῆς;

Τὸ πτωχόν παιδίον ἐχαμήλωσε τὰ ὀμμάτια
 του καὶ δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν. Ἐπειτα δὲ μὲ
 τρέμουσαν φωνήν:

— Μόνο χθὲς βράδῳ ἔφαγα ἕνα ξηρὸ κομ-
 ματάκι ψωμί, εἶπε.

— Πῶς αὖ λέγουν;

— Ἀνδρέα.

— Ἐλα μαζί μου, Ἀνδρέα.

Ἄν ἦτο κανὲν ἀνήθικον παιδίον θὰ ἐντρέ-
 πετο, διότι εἰς τὰ πλάγι του ἐπεριπατοῦσεν ἐν
 πτωχόπαιδον μὲ τοιαῦτα φορέματα. Ἀλλ' ὁ
 Κλεάνθης εἶχεν εὐγενῆ ψυχὴν, καὶ ἐν πραγμᾷ
 μονάχα ἐσυλλογίζετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην· πῶς
 νὰ κάμῃ καλὸν εἰς τὸ κακόμορον ἐκεῖνο πτω-
 χόν. Τὸ ὑπῆγε λοιπὸν ἕως εἰς τὴν οἰκίαν των.
 Ἐκτύπησε τὴν θύραν, τοῦ ἤνοιξαν, ἐμβήκαν·
 τὸ ἔφερον εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τοῦ εἶπε:

— Ζεστάρου καὶ περιμένε με.

Ἐπειτα ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἦτο ἡ
 μητέρα του, ἔπεσαν εἰς τὴν ἀγκάλῃ τῆς καὶ
 τῆς εἶπε λαχναρισμένος:

— Μητέρα, μίαν χάριν, ἂν μ' ἀγαπᾷς!

Καὶ διηγήθη εἰς τὴν μητέρα του τὴν δυστυ-
 χίαν τοῦ πτωχοῦ παιδίου.

Ἡ μητέρα τοῦ Κλεάνθους ἦτο ἀγαθὴ καὶ
 εὐσπλαγγικὴ γυναίκα· ποτὲ πτωχόν ὅπου τῆς
 ἐζήτησέ βοήθειαν δὲν τὸν ἀφῆσε νὰ φύγῃ μὲ ἀ-
 δεῖα χεῖρά· ἀλλὰ δὲν ἐπερίμενε νὰ ἔλθουν οἱ
 πτωχοὶ εἰς τὴν θύραν τῆς· τοὺς ἐζητοῦσε καὶ
 τοὺς εὐρίσκειν εἰς πόσας οἰκογενεῖς καὶ ὅποια
 ἦσαν πτωχοὶ, ἀλλὰ ἐντρέποντο· πάλιν δὲ ζη-
 τήσουν ἐλεημοσύνην, εἶδεν ἐπέτηθε ἐργασίαν
 διὰ νὰ τὰς βοηθήσῃ διότι ἐπεινούσαν ὅπου
 ἐμβαίνειν ἔκτακτον τὰ δάκρυα καὶ ἐμβαίνει μαζί
 τῆς ἡ παρηγορία· διὰ τοῦτο οἱ πτωχοὶ καὶ δυσ-
 τύχοι τὴν νύκτα πρὶν κοιμηθῶν ἐπαρκα-
 λούσαν ἐμπρὸς εἰς τὸ εἰκόνισμα τῶν περισ-

σώτερον διὰ τὴν ζωὴν αὐτῆς, παρά διὰ τὴν ἰδι-
κὴν τῶν.

— Ἐλα νὰ τὸ ἴδῃς, μητέρα, εἶπεν ὁ Κλε-
άνθης, ὅθ' ἡ λυπηθῆς πολὺ.

Καὶ κατέβη μὲ τὴν μητέρα του εἰς τὸ μα-
γειρεῖον.

Ὁ Ἀνδρέας εἶχεν εὐμαρῶν καὶ ἐκφραστικὸν
πρόσωπον καὶ ὅποιος τὸν ἔβλεπεν ἠσθάνετο συμ-
πάθειαν δι' αὐτὸν ἀκόμη δὲ συμπαθητικώτε-
ρον τὸν ἔκαμνεν ἢ ἐντροπή του, διότι τὸ δυ-
στυχὲς παιδίον ἐντρέπετο πολὺ τὴν στιγμὴν
ἐκείνην.

Ἡ μητέρα τοῦ Κλεάνθους τὸ ἐλυπήθη, φαι-
νεται, πολὺ, διότι εἶπεν εἰς τὴν ὑπερήτριαν νὰ
τοῦ δώσῃ ζωμὸν, διὰ νὰ ζεσταθῇ, καὶ ψωμί,
καὶ φαγητὸν, ἐκείνη δ' ἀνέβη ἐπάνω μὲ τὸν
Κλεάνθην, ἐπῆρεν ἐν παλαιὸν χονδρὸν φέρεμά
του, ἐν πανταλοῦν του, ἐν ζευγαρίον μάλλιναῖς
κάλλασίς του, καὶ τὰ παλαιὰ ὑποδήματά του
καὶ τοῦ εἶπε:

— Δός τα σὺ μὲ τὰ χέρια σου!

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Ἀνδρέας ἐνε-
δόθη εἰς μίαν στιγμὴν ὡς ἀρχοντόπουλον, ἔ-
φαγε καλὰ, ζεσταθὴ καλὰ.

Ὅλα αὐτὰ φαίνονται συνειθισμένα πράγματα
εἰς τὰ πλούσιαι παιδία· ἀλλὰ τὰ πτωχόπαιδα
ποῖαν ἄλλην εὐτυχίαν εἰμποροῦν νὰ φαντασθῶν
παρὰ νὰ μὴ πεινοῦν καὶ νὰ μὴ κρυώνουν;

Ὅταν ὁ Ἀνδρέας ἐσηκώθη ν' ἀναχωρήσῃ, ἡ
μητέρα τοῦ Κλεάνθους τοῦ εἶπε:

— Παιδάκι μου νὰ περνᾷς καλὴν ἡμέραν ἀπ'
ἐδῶ.

Καὶ τὸ πτωχὸν παιδίον ἀνεχώρησε μὲ δα-
κρυμμένα ὄμματα ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Τὸν δὲ Κλεάνθην τὸν ἐπῆρεν ἡ μητέρα του
εἰς τὴν ἀγκάλην της, τὸν ἐκύτταξε μερικὰς
στιγμὰς μὲ βλέμμα γεμάτον ἀπὸ ἀνεκφραστον
μητρικῆν ἀγάπην, καὶ ἔξαφν ἤρχισε νὰ τὸν
φιλῇ, νὰ τὸν φιλῇ, νὰ τὸν φιλῇ.

— Κλεάνθη, τοῦ εἶπε, μὲ συγκίνησιν, σήμερον
τὸ ἔχω καύχημά μου, ὅτι σ' ἔχω παιδί μου.

Ὁ Κλεάνθης ἦτο εὐτυχὴς τοῦ φαινότο ὅτι
τὸ πτωχὸν παιδίον τοῦ ἔκαμε κλωσύνην καὶ
ὄχι αὐτὸς καὶ μὲ ὄλην τὴν καρδίαν τὸ εὐ-
χαριστοῦσε, διότι τὸ ἀπῆντησεν εἰς τὸν δρόμον,
καὶ εὐρήκεν ἀφορμὴν νὰ φανῇ καλὸς, νὰ αἰ-
σθανθῇ τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην χαρὰν, τὴν ὁποῖαν
αἰσθάνονται ὅσοι κάμνουν τὸ καλόν, καὶ ν' ἀ-
κούσῃ ἀπὸ τὴν μητέρα του ὅτι ἐκαυχᾶτο διότι
τὸν εἶχεν υἱόν της.

Τὸν ἠγάπησεν λοιπὸν πολὺ τὸν Ἀνδρέαν·
ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀνδρέας ἦτο καλὸν παιδίον καὶ
τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅταν ἦλθε πάλιν, ἐζήτησεν
ἐργασίαν, διότι δὲν ἤθελε νὰ διακονῆ, ἀλλ'
ἤθελε νὰ τρώγῃ μὲ τὸν κόπον του τὸ κομμα-
τιον τοῦ ψωμοῦ καὶ τὸ φαγητὸν ὅπου τοῦ ἔ-
διδαν.

Ἐνῶ ἔτρωγε, τὸν ἠρώτησεν ὁ Κλεάνθης:

— Ἐχεις μητέρα, Ἀνδρέα;

Τὰ ὄμματα τοῦ Ἀνδρέα ἐβούρκωσαν ἀμέσως.

— Μητέρα; εἶπε, δὲν ἔχω μητέρα, δὲν ἔχω
κανένα εἰς τὸν κόσμον, εἶμαι ὄρφανόν. Ὁ πα-
τέρας μου ἀπέθανεν ὅταν ἤμουν πολὺ μικρόν·
ἦταν κτίστης καὶ ἔπεσεν ἀπὸ ἓνα ψηλὸν παρα-
θυρο καὶ ἐσκοτώθη· ἡ μητέρα μου ἀρρώστησε
ἀπὸ τὴν λύπην της καὶ δὲν εἰμποροῦσε νὰ δου-
λεύῃ· τότε δὲν ἔρχαμε παιδία οὔτε νὰ φάμε· καὶ
αὐτὴ τὴν ἔκαμε ἀκόμη χειρότερα· καὶ ἓνα
βράδι, εἶνε ἕως δύο μῆνες τώρα, μ' ἐφίλησε
πολὺ, μ' ἀφῆκε τὴν εὐχὴν της, μὲ παράγγειλε
νὰ γείνω καλὸς ἀνθρώπος, κ' ἔπειτα ἐξεψύχη-
σε. — Ἀχ, ἡ καμμένη μου ἡ μητέρα! εἶπε
μὲ ἀναστεναγμὸν ὁ Ἀνδρέας σπογγίζων τὰ ὄμ-
ματίά του.

— Καὶ ποῦ κοιμάσαι τώρα;

— Ποῦ κοιμάμαι; ἡ μητέρα μου εἶχε μίαν
γρηθὴν ἐξαδέλφην· εἶνε κουτσὴ καὶ διακονεῖ·
κάθεται εἰς ἓνα χαμηλὸ ὑπόγειο ὅπου ποτὲ
δὲν ἐμβαίνει ὁ ἥλιος· μέσῃ ἐκεῖ κοιμοῦμαι ἐπ'
πάνω εἰς τὸ χῶμα· τί κρῦο ποῦ κάμνει! μὰ
τὸ χειρότερον εἶνε, ὅτι ἡ γρηθὴ θέλει νὰ διακο-
νεύω καὶ ἐγὼ ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω, καὶ δὲν δια-
κονεῶ, καὶ ἅμα εὖρω δουλειὰν εὐθὺς τὴν κά-
μνω.

Καὶ πραγματικῶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κλε-
άνθους ἔκαμε μὲ πολλὴν προθυμίαν ὅ,τι καὶ
ἐν τοῦ ἔλεγον.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ὅταν πάλιν ἦλθεν ὁ
Ἀνδρέας, ὁ Κλεάνθης τὸν ἔρωτᾷ:

— Ξεύρεις γράμματα, Ἀνδρέα;

Τὸ πτωχὸν παιδίον ἐκίνησε μὲ λύπην τὴν
κεφαλὴν του καὶ ἀπήντησε μὲ πικρὸν παρά-
πονον:

— Πῶς νὰ τὰ μάθω τὰ γράμματα ἐγὼ τὸ
ἐρημό; ποῖον εἶχα νὰ μὲ βάλῃ εἰς τὸ σχολεῖον;
ἔπειτα βαστοῦσεν ἡ καρδιά μου νὰ φύγῃ σιγ-
μὴν ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς μητέρας μου; . . .

— Θέλεις νὰ μάθῃς;

— Μ' ἐρωτᾷς ἂν θέλω νὰ μάθω γράμματα;
εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, καὶ τὰ ὄμματα τοῦ ἀστραπο-
βόλησαν.

— Καλὰ λοιπὸν τὸ δεῖλι, ὅταν ἐπιστρέψω
ἀπὸ τὸ σχολεῖον, θὰ σοῦ κάμω ἀρχήν.

Τὸ πτωχὸν παιδίον ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκει λέ-
ξιν νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του ἤρπασε
τὴν χεῖρα τοῦ Κλεάνθους καὶ τὴν ἐσφιγξεν.

Τὸ δειλινὸν εἰς ἐν παράμερον δωμάτιον τοῦ
ισογείου, πλησίον εἰς τὸν κήπον, ὁ Κλεάνθης
ἤρχισε τὴν διδασκαλίαν του.

Ὁ μαθητὴς προώδευε τὸσον γρήγορα, ὥστε
μόλις τὸν ἐπρόφθανεν ὁ διδάσκαλος. Μόλις ἔ-
λεγε κατὰ τι καὶ ἀμέσως τὸ πτωχὸν παιδίον
τὸ ἐμάνθανεν. Ἦτο πολὺ εὐφυῆς ὁ Ἀνδρέας.

Ἐπέρασαν κάμποσαι ἡμέραι.

Ἐν δειλινόν, ἐνῶ ὁ Κλεάνθης ἐδίδασκε πρόσ-
θεσιν εἰς τὸν Ἀνδρέαν, ἤκουσε κρότον πλησίον
εἰς τὸ παράθυρον τοῦ παραμέρου ἐκείνου· δω-
ματίου καὶ ἀνησύχησεν.

Κανεὶς δὲν εἰξυρεν, εἰς τὴν οἰκίαν τῶν, ὅτι
αὐτὸς ἐδίδασκε τὸ πτωχὸν παιδίον.

Τὸ εἶχε μυστικόν.

Ἦτο μετριόφρων καὶ δὲν ἤθελε νὰ δεῖξῃ ὅτι
τάχα αὐτὸς εἰξυρεῖ τόσα πολλὰ, ὥστε διδά-
σκει καὶ ἄλλους· καὶ ἔπειτα εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ
τὴν μητέρα του, ὅτι ἡ καλωσύνη ὅσον μυστικὰ
γίνεται τόσον μεγαλειότεραν ἀξίαν ἔχει.

Διὰ τοῦτο ἀνησύχησεν ἅμα ἤκουσε τὸν κρό-
τον εἰς τὸ παράθυρον.

Ἐσηκώθη καὶ παρετήρησε. Δὲν ἦτο κανεὶς.

— Ὅθ' εἶνε ἡ γάτα μας, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του.

Καὶ ἐπέστρεψε πλησίον εἰς τὸν μαθητὴν του.
Ἐκείνην τὴν ἑσπέραν ὁ Κλεάνθης παρετήρησεν
ὅτι ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἐκύτ-
ταζαν μὲ παραδόξον βλέμμα καὶ ἐχαμογελοῦ-
σαν ἀναμεταξύ των.

— Τί τρέχει; ἐσκέφθη.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ μελετᾷ καὶ
δὲν ἀνησύχησε πλέον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅταν τὴ μεσημέρι ἐκάθη-
σεν εἰς τὴν τράπεζαν παρετήρησε καὶ πάλιν τὸ
παραδόξον βλέμμα καὶ μειδίαμα τῶν γονέων του.

— Μὰ τί τρέχει λοιπὸν; ἐσκέφθη καὶ πάλιν.

Ἐν τούτοις ἠτοιμάσθη νὰ φάγῃ, ἀλλὰ μό-
λις ἐσῆκωσε τὸ χειρὸμακτρὸν του, μόλις ἔρριψε
τὸ βλέμμα του μέσα εἰς τὸ πινάκιον, τὸ πρό-
σωπὸν του ἔγεινε κατακόκκινον, αἱ χεῖρές του
ἐμειναν ἀκίνητοι ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν ὅπως
εὐρέθησαν, ἐκαμύλησε τὰ ὄμματα τοῦ, ἔπειτα
τὰ ἐσῆκωσε καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ πότε τὸ
πινάκιον, πότε τοὺς γονεῖς του οἱ ὅποιοι ἐγε-
λοῦσαν, ἐγελοῦσαν.

Μέσα εἰς τὸ πινάκιον τοῦ Κλεάνθους, κάτω
ἀπὸ τὸ χειρὸμακτρον, ἦτο ἓν βιβλίον χρυσοδε-
μένον, τὸ ὅπου εἰς τὸ ἐξώφυλλον εἶχε τὴν ἐ-
ξῆς ἐπιγραφὴν μὲ χρυσα γράμματα:

Τῷ ΓΙΩ ΜΟΥ ΚΛΕΑΝΘΕΙ
διὰ τὴν εὐγενῆ του καρδίαν.

— Ἐπροδόθη τὸ μυστικόν μου! εἶπε μὲ τὸν
νοῦν του.

Ἐπειτα παρετήρησεν ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον
ἐν μικρὸν χαρτίον διπλωμένον· τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ
ἀνέγνωσε ἦτο γραμμένον μὲ τὴν χεῖρα τοῦ πα-
τέρας του καὶ ἔλεγε:

«Παρακαλεῖται, ὁ κ. Κλεάνθης, νὰ εἰπῇ εἰς
τὸν μαθητὴν του, ὅτι ἀπὸ σήμερον τὸν παρα-
λαμβάνομεν εἰς τὴν οἰκίαν μας διὰ νὰ ψωνίσῃ
καὶ νὰ πηγαίῃ εἰς τὸ σχολεῖον.»

— Ἄ! ἐφώνησε μὲ χαρὰν ὁ Κλεάνθης, καὶ
ἐκύτταξε μὲ εὐγνωμοσύνην τοὺς γονεῖς του.

Ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν του ἐλησμόνησε τὴν ἐν-
τροπήν του.

Ἦτο πολὺ, πολὺ εὐτυχὴς ὁ Ἀνδρέας· ὁ φί-
λος του ὁ ἀγαπητὸς δὲν θὰ ἐκοιμήτο πλέον
εἰς τὸ κρῖον ὑπόγειον τῆς γραιίας. Ὁ κατοι-
κοῦσεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν, θὰ ἐπήγαινε εἰς τὸ
σχολεῖον! . . .

— Κάμνεις λοιπὸν καὶ πράγματα χωρὶς νὰ
τὸ εἰξυρώμεν ἡμεῖς, τοῦ εἶπεν ὁ πατέρας του
χαμογελοῦν καὶ σύρων ἐλαφρῶς τὸ αὐτίον του.
Ἀλλ' οἱ γονεῖς εἰξυροῦν πάντοτε πεισιθά-
τερα ἀπὸ τὰ παιδία καὶ νὰ, ὅτι μὲ θύλας σου
τὰς προφυλάξεις σὲ ἐπίασα ἐπ' αὐτοφῶρον· ὄ-
λεις τώρα νὰ μάθῃς πῶς τὸ ἐμαθα; Χθὲς τὸ
δεῖλι κατέβην εἰς τὸν κήπον· τὴν στιγμὴν ὅ-
που ἐπερνοῦσα πλησίον ἀπὸ ἐν παράθυρον ἤ-
κουσα δύο παιδικὰς φωνὰς νὰ ὀμιλοῦν διὰ χι-
λιάδας καὶ ἐκατομμύρια· τὴν ἰδικὴν σου φων-
ὴν τὴν ἐγνώρισα ἀμέσως· μὲ ποῖον ἀρὰ γε ὀ-
νειρεύεται πλούτη καὶ θησαυροὺς ὁ υἱός μου;
εἶπα, καὶ ἔσκυψα ἡσύχως ἀπὸ τὸ παράθυρον
καὶ σὰς εἶδα· ἦσθε βυθισμένοι καὶ οἱ δύο καὶ
δὲν μὲ ἐνοήσατε· σὲ ἤκουσα καὶ πῶς παραδί-
δεις ὁ μαθητὴς ὅμως εἶνε καλλίτερος ἀπὸ
τὸν διδάσκαλον· πολὺ ἔξυπνο παιδί ὁ Ἀνδρέας.

— Πολὺ, πολὺ ἔξυπνον! εἶπε μὲ ἐνθουσια-
σμόν ὁ Κλεάνθης· φαντασθήτε ὅτι χωρὶς νὰ τὸ
μαθῇ ἀπὸ τὴν Ἀριθμητικὴν, τὸ εὐρήκε μὲ τὸν
νοῦν του, ὅτι τὸ ἀθροισμὸν εἶνε ἴσον μὲ τοὺς
προσθετέους.

— Ἐγὼ παράγγειλα εἰς τὴν ὑπερήτριαν νὰ
τοῦ ἐτοιμάσῃ κλίνην, εἶπεν ἡ μητέρα τοῦ Κλε-
άνθους.

Μέσα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην ἦσαν γε-
μάτοι ἀπὸ χαρὰν· οἱ γονεῖς τοῦ Κλεάνθους διὰ
τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ υἱοῦ τῶν, αὐτὸς δὲ
διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ φίλου του.

Φαντάζεσθε βέβαια πῶς ἔτρεξεν ὁ Κλεάν-
θης εἰς ἐντάμωσιν τοῦ Ἀνδρέα· πόσον ἀνυπο-
μονοῦσε, πόσον ἤθελε νὰ ἔχῃ πτερὰ νὰ πετάξῃ
νὰ τὸν εὐρῇ καὶ ὅταν τὸν εὐρήκε, τοῦ εἶπε μὲ
φωνὴν ὅπου ἔτρεμε:

— Ἀνδρέα . . . Ἀνδρέα . . . τώρα θὰ κοι-
μάσαι εἰς τὸ σπῆτι μας . . . τὸ εἶπεν ὁ πατέρας . . .
θὰ πηγαίῃς καὶ εἰς τὸ σχολεῖον . . .

Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του
μὲ τὰς δύο του χεῖρας καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ
ὡπὸν μωρὸν, χωρὶς νὰ εἰμπορῇ οὔτε λέξιν νὰ
εἰπῇ.

Μερικαὶ εὐτυχίαι παραλαλίζουσιν ἐκείνου εἰς
τοὺς ὁποίους πηγαίνου.

Ἀπὸ τότε ἐπέρασαν πολλὰ ἔτη· ὁ Κλεάν-
θης καὶ ὁ Ἀνδρέας τώρα ἐμεγάλωσαν καὶ μὲ
πολλὴν συγκίνησιν συλλογίζονται τὴν παιδι-
κὴν τῶν ἡλικίαν. Τὸν Ἀνδρέαν τὸν ἐπῆρε (κα-
τόπιν ὁ πατέρας τοῦ Κλεάνθους ὑπαλλήλον εἰς
τὸ ἐμπορικὸν του κατάστημα) μὲ τὴν εὐφυίαν
του δὲ καὶ τὴν τιμιότητά του προώδευσε πολὺ
καὶ σήμερον εἶνε ἐμπορὸς εἰς τὴν Κωνσταντι-

νούπολιν και ανταποκριτής του Κλεάνθους. Ο Κλεάνθης είνε έως τώρα εσπλαγγχος και γενναϊοκαρδός; και δέν εμπορεύσε πκρά να μείνη τοιοῦτος; διότι ἔποιος κάμη μίαν φοράν τό καλόν, τόσην εύχαρίστησιν αίσθάνεται, ώστε θέλει να τό κάμη πάντοτε. Τώρα είνε και αυτός πλούσιος εμπόρος; απέκτησε δέ και δύο παιδιά, τὰ όποια... κρατώ αυτήν την στιγμήν εις τας ἀγκάλας μου!

— Πώς! εφώναζαν εξαφνα ἀνατιναχθέντα και τὰ δύο παιδιά, ό πατέρας μας είνε ό μικρός Κλεάνθης;

- Όλος και ἔλος.
- Και ό Ανδρέας;
- Ό Ανδρέας είνε ό νοννός σας.
- Και δέν μας έπέγρασε διόλου από τόν νοῦν μας! εἶπεν ή Πηνελόπη.
- Και σεις που ήθετε τότε; ήρώτησεν ό 'Αριστειδής.

— Τότε ή οικογένειά μας κατοικούσεν εις τήν Κωνσταντινούπολιν, εγώ δέ ήμην εις τας 'Αθήνας, και εσπουδαζα; εγώ τότε ήμην εικοσι έτών, διότι τόν πατέρα σας τόν περνώ δέκα έτη.

— 'Ακούς εκεί να μη καταλάβωμεν τόσην ώραν τόν Κλεάνθη και τόν Ανδρέαν!... εἶπεν ή Πηνελόπη με παράπονον.

— Εξεζύρεις τί απέπτομαι, Πηνελόπη; εἶπεν ό 'Αριστειδής.

— Τι;

— Ότι, αν ή μάμμη μας, ή μητέρα του πατέρα, τό είχε καύχημά της ότι τόν είχε παιδί της, πρέπει και ήμεεις να τό έχομεν καύχημά μας ότι τόν έχομεν πατέρα.

— Θα κάμετε καλλίτερα, εἶπε χαμογελών ό θεός Πλάτων, να γίνετε εἴκοσι να τό έχη καύχημά του κ' εκείνος ότι σας έχει παιδιά του!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ.

Κατά ποσα πράγματα

ΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Τώρα ότε πολὺς λόγος γίνεται περί Κίνας και τών κατοίκων αυτής, Τάλλος περιηγητής, γνωρίζων τό Ουράνιον Κράτος, έκοινη κατάλληλον τήν στιγμήν να δημοσιεύση σίνα περί τών έθμων τής Κίνας, εν εις εύρίσκωμεν τας έπομένους περίεργους διαφοράς μεταξύ τών κατοίκων τής χώρας εκείνης και ήμών τών Ευρωπαίων. Εν τή μουσική υπέρτατη απόλαυσις δια τούς Κινέζους είνε οι όρζέο, και παράτινοι φθόγοι τών σαλπύγγων αυτών, τούς όποιους ούτε να ανεχθή δύναται τό οὖς Ευρωπαίου. Εἰς ένδειξιν πένθους ήμεεις φέρωμεν ένδύματα μελανά, οι Κινέζοι λευκά. Δι έμβοι ήμών έχουσι τό πηδάλιον

εις τό δπισθεν, αι τών Κινέζων εις τό εμπρός. Δι' ήμεις τό κύριον σημεϊον τής πυξίδος είνε ό βορράς, δια τόν Κινέζον ή μεσημβρία. Χάριν φιλοφροσύνης ήμεεις αποκαλύπτωμεν τας κεφαλάς ήμών ό Κινέζος να δείξη τό σέβας του θέτει επί τής κεφαλής τόν πτόν του. Όπως δροσισθώμεν, ήμεεις αερίζωμεν τό πρόσωπον ήμών, ό Κινέζος ζήτει τήν δρόσον αερίζων τούς πόδας του. Η τιμητική "θέσις παρ' ήμών εν τινι γεύματι είνε προς τό δεξιό, παρὰ τας Κινέζους είνε προς τ' αριστερό. Τὰ βιβλία αυτών είνε γεγραμμένα εκ δεξιών προς τ' αριστερά; τάντα καλιν συμβαίνει εις τὰ ιδικά μας. Εν αρχή τής επιστολής εκείνοι μὲν θέτουσι πρώτον τή έτος, εἶτα τόν μήνα και τέλος τήν ήμέραν τούναντίον πράττωμεν ήμεεις. Τέλος ήμεεις ποιούμεν χρήσιν υποκαμίσων, ενή οι Κινέζοι δέν γνωρίζουσιν αυτά. Η αντίθεσις εσται πλήρης ένδν προσθέσωμεν ότι ή ἔψις του Κινέζου δέν προδίδει ποτέ τούς λογισμούς του, ότι είνε λιτοί περί τήν δίαιταν, έπίμονοι εις τὰ έργα αυτών, εύλαβεῖς προς τούς κυρίους των, άφωπιωμένοι εις τούς γονεῖς των, φιλόφρονες, φιλόνομοι, εύδιόκητοι εις τόν γινώσκοντα να τούς κυβερνήση δια στιβικράς χειράς, άλλ' ουχ ήττον εισι και δόλιοι, άπάνθρωποι, δεισιδαίμονες και κακής πίστεις εις τε τας εμπορικὰς και τας πολιτικὰς υποθέσεις.

Περί δέ του ίδιουρόθμου του κινεζικού χαρακτήρος μαρτυρεῖ τό έπόμενον φοβερόν συμβάν, όπερ ανέφερε κινεζική τις εφημερίς.

« Διπλή θανατική έκτέλεσις » συνέπεια οὖσα κρηδύλων περιστάσεων, εγένετο εν τή ήμετέρῃ πόλει, λέγει ή εφημερίς αυτή. Εἰς τας άπόρους κινδότητάς τής ήμετέρας έπαρχίας ό άνήρ ό μή έν Ικανώς εύπυρος ώστε να νυμφευθῆ, ή, άλληόστερον εἶπειν, να αγοράσῃ μίαν γυναίκα, εμπορεῖ να μισθώσῃ τοιαύτην δι' ώρισμένον χρονικόν διάστημα. Τὰ εκ τής εφημερίου ταύτης συζεύξως τέκνα άνήκουσιν εις τόν μισθωτήν τής γυναίκος, αυτή δμως όφείλει άμα τή λήξει τής μισθώσεως αυτής να επανέλθῃ εις τόν πρώτον κύριον ή σύζυγον της.

« Γυνή δεσποκρατεῖς, νυμφευθεῖσα έν ήλικίᾳ δεκατριών έτών, ειχε μισθωθῆ κατά τόν ανώτερον τρόπον, άλλ' εύρούσα τήν νέαν αυτής θέσιν προτιμητέαν τής παλαιᾶς, ήρηθή να τήν αφήσῃ. Ο πρώτος σύζυγος, ισχυρός έν τῷ δικαίω του, τή διεμήνυσε; ἵβτι δέν επέμενεν άρναυμένη, θα μετέβαινε να τήν άποσπάσῃ εκείθεν δια τής βίας. Πράγματι δέ και μετέβῃ ήμέραν τινα. Η γυνή και ό δεύτερος σύζυγος, έδέχθησαν αυτόν μετά πολλής φιλοφροσύνης, παρεθέσαν αυτό καλόν γεῦμα, τόν έμέθυσαν, και εἶτα κατέσκηζαν αυτόν δια μαγειρικῆς μαχαίρας. Αλλά τό έγκλημα μετ' ου πολὺ ανεκαλύφθη, ή ποινή δέ του θανάτου κατεγνώσθη

άμφοτέρων τών ενόχων. Ο κινεζικός νόμος καταδικάζει τήν γυναίκα τήν φονεύουσαν τόν σύζυγον της εις τήν ποινήν του λιγγ-σι, τουτέστιν εις κατακεραμάτισιν αυτής ζώσης έτι δια μαχαίρας. Ένεκα εξαιρετικῶν λόγων εν τῇ περιστάσει ταύτῃ ή δυστυχῆς εκείνη υπέστη τήν ελαφροτέραν ποινήν του άποκεφαλισμού.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Ο ιατρός Κ* προς τήν σύζυγον του, επιστρέφων εκ τινος ασθενδύς:

— Λοικόν, αγαπητή μου Έλένη, τό κατώρθωσα; έθριαμβεύσα εις τήν ασθένειαν του Σ* δια τήν βοήθειαν σου άμιλούσα χόες. Τόν εγγύτωσα από του Χάρου τὰ χέρια, και τώρα πηγαίνει καλά.

Η κυρία. — 'Αλήθεια; Εἶσαι τωόντι ό καλύτερός μας ιατρός, φίλε μου. Τι κρέμα να μη σε γνωρίσω ένα χρόνο προητέρη; Ίσως θα μου έξούσεν άκόμη ό μακαρίτης ό πρώτός μου άνδρας!

Ο μαθητής προς τόν διδάσκαλον, εις όν κομίζει καλάθον μήλων:

— Πολλά προσκυνήματα από τόν πατέρα, κύρ δάσκαλε, και σας παρακαλεί, λέγει, να πάρτε αυτό τό καλάθι με τὰ μήλα.

— Α! εύχαριστώ; γιατί να πειράζεται; άλλὰ αυτά είνε πολλά, παρὰ πολλά.

— Έτσι εἶπε κ' ή μητέρα; μα ό πατέρας εἶπε πῶς δέν έχομε τί να τὰ κάμωμε γιατί χαλάσαν, και μ' έστειλε να τὰ φέρω σε λόγου σας!

Ο φιλόσοφος Β* έλεγε προς νεανίσκον, όστις ειχε καταφάγει τούς άπειρούς άγρούς, οὖς εκληρονόμησε παρὰ του πατρός του!

« Τόν μὲν πατέρα σου ή γῆ κατέπιε, συ δέ τήν γῆν ».

Ταχύτερον παντός άλλου πράγματος γηράσκει ή χάρις.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Εν τῇ εκτιμήσει του διανοητικού μεγαλείου επικρατεῖ νόμος αντίστροφος τῇ εκτιμήσει του μεγαλείου του φυσικού. Όσο άνωτέρω ισταται τό σῆμα, τοσούτω φαίνεται μικρότερον όσο δ' άνωτέρω ισταται ή διάνοια, τοσούτω φαίνεται μείζων.

Ουδέποτε πρέπει να εκστομίξη χλεύην πικράν κατ' άλλου ό κατέχων θέσιν ύψηλήν, προσφυλάττουσαν αυτόν από τής αντιρούσεως.

Παχυλλῆς άμαθείας άποτέλεσμα είνε τό ύφος τό άποφθεγματικόν. Ο μηδέν γνωρίζων νομίζει ότι δύναται να διδάξη τούς άλλους, τι κατά τύχην ήθελε μάθει αυτός; άλλ' ό πολλὰ γινώσκων δυσκόλως φαντάζεται ότι τὰ όπ' αυτού λεγόμενα εισιν άγνωστα, και δια ταύτο όμιλει άνευ έμφάσεως.

Εν τῷ κόσμῳ τούτῳ και οι μεγάλοι έχουσι τας Ολίφεις των ως οι μικροί. Και τούτο μὲν οὐδόλωι παραδοξόν; άλλὰ τό λυπηρόν δια τούς μεγάλους είνε ότι περιστοιχίζονται πάντοτε υπό πλήθους άλλων, ώστε ούτε να άποκρύψωσιν άπ' αυτών τας Ολίφεις των δύνανται, ούτε να ύπιστώσιν αυτάς άπομονούμενοι; άλλὰ παρέχουσιν έαυτοῦς διαρκῆς θάμα τας άλλοις.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Η κυβερνήσις τών Ινδιών εδημοσίευσε πρό τινος μίαν τών περιοδικῶν αυτής εκθέσεων περί του εκ τών επίβλασθών ζώων προξενουμένου ολέθρου, και τών προς μείωσιν αυτού λαμβανόμενων μέτρων. Κατ' έτος αι έπίσημοι εκθέσεις τών όκτώ μεγάλων έπαρχιών εις τέσσαρας χιλιάδας άνάγουσι κατά μέσον όρον τούς υπό σαρκοβόρων θηρίων υιον τιγρών, λεοπαρδάλεων, άρκτων, ύαιών και λύκων φονευθέντας ανθρώπους, αι δέ άρχαι άπονόμευσιν άμιούδας επί τῇ έξολοθρευσει 20,000 εκ τών ζώων τούτων.

Αι άρτι εκχέσουόμεναι γαίαι αριθμούσι τὰ πλείστα θύματα εκάτερωθεν τὰ άρχια θηρία διαμαρτυρονται ως δύνανται κατά τών παραβιάσεων τών καταφυγίων αυτών. Έννοείται οίκοθεν ότι τ' άσποτριώντα κτήνη προσβαλλονται κατά πρώτον 50,000 βόας και άγελάδας άπόλεσαν οι χωρικοί εις έν μόνον έτος.

Εν τούτοις δέν είνε τὰ σαρκοβόρα ό φοβερότερος του ανθρώπου έχθρός, καθόσον οι όφεις θανατούσι 18,000 ανθρώπων εν τῷν κατέτος.

Απονόμενται βραβεία επί τῇ έξολοθρευσει διακοσίων χιλιάδων εκ τών έρεπών τούτων, άλλὰ τί σημαίνει τούτο; Η παραγωγή ζευγών τινων μόνον αναπληροῖ τούς θανατωθέντας εν διαστήματι μηνῶν τινων.

Οι ύχθυεῖς εισι σχεδόν τὰ μόνα θύματα τών όφεων ουδέποτε σχεδόν Ευρωπαϊκῶς εδηχθη υπό όφεως, ως ουδέποτε τῇ επικίνδυνον έσπετόν εισέδυσεν εις τήν κατοικίαν αυτού, αν έτηρήθησαν αι δεύσαι προσφυλάξεις.

Ο γαλάχ ουδέποτε προσβάλλει τόν άνθρω-

πον ει μὴ αἰκίση τοῦτον πρῶτον ὁ ἄνθρωπος ζητεῖ ἀπακλειστικῶς κατὰ τὴν νύκτα τὴν τροφήν αὐτοῦ, κρύπτεται δὲ τὴν ἡμέραν ἐν σκοτεινῇ τρώγλῃ. Ὅταν ἐκ τῆς ἐπισκήψεως ὑδάτων πλημμυρῆσῃ ἡ ὑπόγειος αὐτοῦ ὄπη, καταφεύγει εἰς τὰς οἰκίας, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε ἀνίκανος νὰ ἔσπῃ ἐπὶ λείων ἐπιφανειῶν, αἱ ἐξωτερικαὶ λίθιναι κλίμακες εἰσὶν ἐπαρκῆς αὐτῷ ἐμπόδιον.

Ἡ καλύβη τοῦ ἰθαγενοῦς ἐπὶ ἰσοπέδου ἐδάφους κτιζομένη, ὑπὸ ἀπλοῦ δὲ φραγμοῦ περιβαλλομένη καὶ μόνον ὑπὸ τῆς εἰσόδου φωτισομένη, εἶνε πάντοτε ἀναικτὴ πρὸς αὐτὸν εἰσέρχεται καὶ τοποθετεῖται ἐν τινὶ γωνίᾳ, ἐν τῷ σῶρῳ τῶν ξύλων ἢ ὑπὸ τὰς ὑπάρας· δυστυχία εἰς τὴν χεῖρα ἢ τὸν γυμνὸν πόδα τὸν θιγόντα αὐτὸν ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ὁ Ἑυρωπαϊὸς δερμάτινα πάντοτε φορῶν ἐνδύματα καὶ ὑποδήματα εἶνε ἡττοῦν εὐτρωτός καὶ εἰς καλύβῃν ἔτι ἀνεπιέληθη. Ἐκτὸς δὲ τούτου δὲν καλύπτεται ὑπὸ δαιμονίας νὰ φονεύσῃ ἡ κακοποιὸν τι ζῷον. Πρὸς ἀσφάλειάν του πάντα ἔσπιν ἐν βλέπει· πλήττει δὲ τῆς σιδηρᾶς ἀεθῆδος του θανάτουσιν αὐτὸν ἀμέσως. Τὰ πλείστα τῶν βορβείων ἐλήφθησαν ὑπὸ ἰθαγενῶν θεραπόντων ἐπὶ τῇ ἐξολοθρεύσει ὄφρων θανατωθέντων ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν.

Ἐν Λονδίνῳ τῇ 23 Νοεμβρίου συνεκροτήθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κρονικοῦ Ἑλλήσαν πολυπληθῆς γυναικῶν ὁμήγουρις, ὅπως ἀνεύρη μέσα, δι' ἃν νὰ ἀναστειλῇ τὴν παρὰ ταῖς γυναῖξιν περὸνάζουσαν φιλοποσίαν καὶ οἰνοφυγίαν. Εἰς τῶν παρόντων κληρικῶν, εἰς ἀστυνομικὰ δελτία ἐρειδόμενος, διίσχυρισατο, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐνηρωρήθησαν ἀστυνομικῶς ἕνεκα μέθης 11,872 ἐπιλήψιμοι τέ καὶ μὴ ἐπιλήψιμοι. Ἐν τῶν αἰτίων τοῦ κακοῦ εἶνε ἡ τοῖς ἀρωματοπώλαις χορηγηθεῖσα ἀδεία τοῦ πωλεῖν οἰνοπνεύματα ἐντὸς φιαλῶν διὰ τούτου τοῦ τρόπου μέθυσοι αἰκαδέσποιναι ραδίως πάνυκτῶνται παντοειδῆ οἰνοπνεύματα. Ἡ ὁμήγουρις ἀπεφάσισε νὰ ἀποσάθῃ πρὸς τὸ Κοινοβούλιον, ἵνα ἀφελῇ τοὺς ἀρωματοπώλαις τὸ ἐπιβλαβὲς τῇ κοινωνίᾳ δικαίωμα.

Νέον ἐπάγγελμα μέλλει πιθανῶς νὰ γείνη προσιτὸν εἰς τὰς Ἀγγλίδας. Ἐννέα μαθητρίαι τῆς χημικῆς Σχολῆς τοῦ Λονδίνου τασούτω διατρεφῶν ἐν τοῖς μαθήμασιν αὐτῶν, ὥστε οὐδέμία ἀμφιβολία ὅτι ἐπιτυχῶς θὰ ὑποσάσῃ τὰς φαρμακευτικὰς ἐξετάσεις καὶ θὰ τύχῃσι διπλωμάτων παρεχόντων δικαίωμα πρὸς ἰδρυσιν φαρμακείων.

Ἦπερ τὰς χιλιάς γυναῖκας παρουσιάσθησαν εἰς Καὶμπριδὲ πρὸς ἐξέτασιν. Εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσῃν ἐξητάσθησαν λίαν εὐδοκίμως, εἰς τὰ λατινικὰ καὶ τὰ ἑλληνικὰ ἐπεδείξαντο ἀρκού-

σαν ἐπίδοσιν, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀγγλικὴν φιλολογίαν· εἰς τὰ μαθηματικὰ τὸ ἡμισυ περίπου τῶν ἐξετασθεισῶν ἀπέτυχον, ὡς καὶ εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας.

Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα δὲν ἁμοιάζουσι πρὸς τὰ τοῦ διαγωνισμοῦ, ὅστις ἐγένετο ἐν Παρισίοις τὸν Αὐγούστου, καὶ εἰς ἐν τὸ πρῶτον ἐγένοντο δεκταὶ γυναικες. Ὁ προεδρεύων τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπείας Λογουὸ μέτ' ἐκπλήξεως εἶχε παρατηρήσει ὅτι αἱ μαθητρίαι τῶν ἐπιστημῶν ἠδουκίμησαν κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἀσυγκρίτως καλλίον τῶν μαθητῶν τῆς φιλολογίας.

Βιβλίον ἀριθμῶν χιλιάς ἐκδόσεις εἶνε τι μνηστέον δι' ἡμᾶς. Ἦπαρχει ὁμοίως ἐν Γερμανίᾳ τοιαῦτον, εἶνε δὲ τὸ Ἀλφαβηταρίον τοῦ Χάστερ, ὅπερ ὁ ἐν Ἐσσην βιβλιοπώλης G. Baderkopf ἐκδίδει νῦν εἰς χιλιοστὴν ἐκδόσιν. Ὁ μαλογυγτέον ὁμοίως ὅτι καὶ ἐν Γερμανίᾳ πρῶτην ταύτην φορὰν συμβαίνει τοῦτο. Ἡ πρώτη ἐκδόσις τοῦ Ἀλφαβηταρίου τούτου ἐγένετο τῷ 1853, ἡ ἐκατόστη τῷ 1863, καὶ ἡ χιλιοστὴ τῷ 1883. Ἐπειδὴ δ' ἐν ἐκάστῃ ἐκδόσει ἐξετυπῶντο 3,000 ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου, ἔπεται ὅτι τὰ μέχρι τοῦδε πωληθέντα ἀντίτυπα αὐτοῦ συμποσοῦνται εἰς 3,000,000, ἧτοι 100,000 ἔτησιως.

Ἀνέκδοτον περὶ Σαπεργχάουερ. — Ὁ ἀπαισιόδελος φιλόσοφος μεταβάς ἕνα διέλιθρ δύο μῆνας εἰς Βερολίνον, ἐδείπνει καθ' ἐκάστην εἰς ἐπιτατόριον, εἰς δ' ἐσύγναζον καὶ νεανίαι τῆς καλλιτέρας κοινωνικῆς τάξεως.

Ἄμα ἐλάθητο καὶ ἐξῆγε τοῦ θυλακίου του χρυσοῦν νόμισμα, ὅπερ ἔλατε πρὸ αὐτοῦ, ἐν τέλει δὲ τοῦ δείπνου τοῦ ἐπανέθετεν εἰς τὸ θυλακίον του.

— Κύριε Σαπεργχάουερ, λέγει πρὸς αὐτὸν τέλος εἰς ἐκ τῶν νέων, εἶνε τῶρα 50 ἡμέραι τοῦ σας βλέπουμεν νὰ κἀμνετε καθ' ἐκάστην τὸ ἴδιον κίνημα μετὰ τὸ χρυσοῦν νόμισμα. Δὲν μάς ἐξηγεῖτε, διατί ἀφοῦ ἐπὶ τινὰ ὥραν, ἐκθέσητε τὸ νόμισμα τὸ λαμβάνετε πάλιν ὀπίσω;

— Νὰ σας εἰπῶ τὴν αἰτίαν, ἀπεκρίθη ὁ φιλόσοφος. Ἔχω ὑποσχεθῆ κατ' ἐμαυτὸν νὰ δώσω τὸ χρυσοῦν αὐτὸ νόμισμα εἰς ἕνα πτωχὸν τὴν ἡμέραν τοῦ ἡβελεισθῆ εἰς ἕν σας δείπνον σας καὶ αἱ φίλοι σας νὰ μὴ κἀμητε λόγον οὔτε περὶ γυναικῶν οὔτε περὶ χαρτοπαιγνίων, οὔτε περὶ ἰππων. Ἡ περίστασις μέχρι σήμερον δὲν παρυσιάσθη· τούτου ἕνεκα ἀναγκάζομαι νὰ θέτω πάλιν τὸ νόμισμα εἰς τὸ θυλακίον μου.